

Schiller Instituttets Ugeavis

8 / 2014

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

LaRouche: Få 10-12 Kongresmedlemmer med på impeachment inden midten af ugen!

I betragtning af de omstændigheder, som USA og andre transatlantiske nationer står overfor, med en umiddelbart forestående økonomisk disintegration og termonuklear krig, er der intet så presserende som at få præsident Obama fjernet fra embedet, *nu*, erklærede den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche i sin diskussion i dag med LaRouchePAC Policy Committee Discussion[1] i dag. Han gik i detaljer: »Ti kongresmedlemmer, måske 12 (som går ind for impeachment) ville være tilstrækkeligt til at sætte tingene i gang. Og vi må tænke på, at når vi siger at få tingene i gang, så taler vi om i dag og onsdag, eller noget i den retning.«

Kongresmedlemmerne er vendt tilbage til deres distrikter i denne uge, og det amerikanske folk må træde i aktion. Medlem af Policy Committee Diane Sare påpegede, at Kongressen holdt pause, da Obama tog skridt til at bombe Syrien sidste år og kongressen, voldsomt kritiseret af deres vælgere, informerede Obama gennem et fælles brev om, at en bombing af Syrien ikke ville blive tolereret: Kongressen kan handle når de ikke er trådt sammen, i en nødsituation, når de er under

tilstrækkeligt pres.

Kongressen er vendt tilbage til deres distrikter i en atmosfære, der er moden til at opfylde hr. LaRouches marchordre. Det er inden for de seneste dage blevet klart, at nogle personer i de konservative republikaneres rækker har besluttet at gennemtvinge en debat om impeachment, og mange personer blandt det demokratiske partis kongresmedlemmer kan rent privat, om end endnu ikke offentligt, ikke længere tilbageholde deres vrede over Obamas ødelæggelse af landet.

En spalte med titlen »Selvfølgelig skal han stilles for en rigsret (impeachment). Har vi en Kongres eller en flok sammenlængede slaver?«, som blev publiceret i *American Spectator* denne mandag, gav sit besyv med i denne debat. Forfatteren David Catron siger til republikanere, inklusive senator Ted Cruz, at det er totalt irrelevant at sige, at Repræsentanternes Hus ikke kan stille Obama for en rigsret, blot fordi demokrater i Senatet aldrig ville dømme ham. Det ville svare til, at en politibetjent så en lommetyv stjæle fra dig og nægtede at arrestere tyven, fordi en korrupt dommer måske ville lade ham gå fri.

Obamas »seriekrænkelser af Forfatningen« gør det til »en pligt for Repræsentanternes Hus at stille Obama for en rigsret«, skrev Catron. Han citerede den romerske Kejser Tiberius' afvisning af den »selvished og moralske fejhed, som havde tilladt Roms engang så magtfulde Senat at blive svækket for sin kraft: 'Disse mænd egner sig blot til slaver'. Hvis vore valgte repræsentanter i Kongressen ikke gør noget ved Obama, vil de af eftertiden blive bedømt lige så hånligt«, argumenterer Catron.

Kongresmedlem Tom Rice (R-SC) sagde til Washington-avisen *The Hill*, at han mener, at det republikanske »lederskab er ved at komme til den konklusion, at de ikke kan sidde uvirksomme hen, mens præsidenten rækker ud efter denne enorme magt.« Sådan er det endnu ikke. Rice selv undviger stadig det store opgør og arbejder i stedet for sit lovforslag H.RES. 442, »Stands dette grådige præsidentskab«, som vil have, at Republikanernes Hus »anlægger en civilretssag i Byretten for Columbia-distriktet som en klage for anerkendelsessøgsmål og fogedforbud« pga. adskillige tilfælde af den eksekutive grens

magtbrynde.«

Hvorfor lægge sag an, når 104 kongresmedlemmer, som er medunderskrivere af dette lovforslag, burde satse på impeachment?

[1] <http://larouchepac.com/node/29867>

Ukrainsk opposition »accepterer« amnesti mod at evakuere bygninger, men kræver nu hele Ukraine

Fra og med søndag aften i Ukraine har oppositionsstyrkerne, som har holdt bygninger og gader besat i månedsvis i Kiev og andre steder, forladt vigtige bygninger med en trussel om, at hvis alle anklager mod oppositionen ikke blev frafaldet, »vil vi i de kommende timer ... gå ind i bygningerne igen, og vi vil tage yderligere bygninger«, iflg. et medlem af parlamentet fra den nazistiske Svoboda-organisation, som blev citeret på avisen Zeraklo Nedelis hjemmeside.

Evakueringen af bygningerne skete efter langvarige forhandlinger mellem præsident Janukovitj's regering og rigsadvokaten Victor Pshonka på den ene side, og oppositionspartierne på den anden side. De generelle betingelser for amnestien er, at demonstranter, der var blevet arresteret mellem 27. december og 2. februar, ville blive løsladt efter at være blevet stævnet for retten, som ukrainsk

lov kræver. Amnestien ville blive givet med 16. februar som deadline under forudsætning af, at oppositionen forlader bygningerne, som Rådhuset i Kiev, der har været besat i månedsvis. [NB: denne beskrivelse er ikke et citat fra officielle amnestidokumenter, men fra nyhedshistorier fra det russiske RIA Novostis engelske webside.]

Evakueringerne fandt sted uden vold, med OSCE (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa) i en observatørrolle og med den schweiziske ambassadør til Ukraine, som akkompagnerede regeringsmyndigheden ind i det besatte rådhus i Kiev, da overdragelsen fandt sted.

Situationen er imidlertid langt fra stabil. Den ustabile Barack Obama besætter stadig embedet i Washington, og de britiske kontrollører, der står bag ham, er der stadig. Den europæiske Union har ikke droppet sit behov for at udplyndre den eurasiske sektor, og EU-udenrigsminister Catherine Ashton præsenterede grundlæggende set det samme krav, som Svoboda-MP'en, iht. Interfax-Ukraine, idet hun sagde, »Jeg opfordrer de ukrainske myndigheder til nu at lukke alle sagerne, inklusive sagerne om husarrest. Jeg forventer, at sådanne forholdsregler tages omgående med henblik på at gøre næste uges politiske dialog i parlamentet lettere.«

Ashton, Washington og London ved udmærket, at ikke »alle sager« er dækket af amnestien – alle oppositionsaktører, som er anklaget for kidnapninger, mord eller andre specifikke voldshandlinger er ikke inkluderet. Ved at kræve, at »alle sager« droppes, er døren åben for en optrapning mod præsident Janukovitj ved at anklage ham for at bryde amnestien osv.

Det samme krav om at droppe alle anklager blev stillet til rigsadvokaten af lederen af Batkivshchyna-partiet Arseni Yatsenyuk og lederen af Svoboda-partiet Oleh Tyahnybok.

Alt dette kan komme til en kritisk fase mht., hvad der er på dagsordenen i den højeste Rada (parlamentet) i denne uge –

godkendelse af en regering, efter at én bliver udnævnt.

En teknokratisk regering eller muligvis en form for koalition er blevet diskuteret, men Yatsenyuk holder fortsat stand uanset hvad.

Interfax-Ukraine rapporterer, at Yatsenyuk den 16. februar erklærede, at oppositionen er i færd med at danne sin egen regering, og at »dette er en fælles beslutning fra alle oppositionslederne, sammen med eks-premierminister Yulia Tymoshenko.« Han gentog, at han afviste Janukovitj's tilbud om premierministerposten, fordi »Jeg kan ikke købes, hr. præsident; køb dine egne spytslikkere.«

Yatsenyuk sagde, at oppositionsregeringens opgaver vil være: standse korrupsion, straffe Berkut (sikkerhedsstyrkerne), indføre ærlige domstole, søge europæisk integration, underskrive tilslutningsaftalen med EU, befri alle politiske fanger (inkl. Tymoshenko), og holde nye, ærlige præsidentvalg.

Zerkalo Nedeli har også et interview med Tymoshenko, som siger, at oppositionen ikke må acceptere premierministerposten, fordi en sådan PM ville blive manipuleret af Janukovitj.

Specialrapport: Dodd-Frank Dræber: Hvordan USA

blev en del af det internationale Bail-in-system

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Download (PDF, Unknown)

Af Leandra Bernstein, LaRouchePAC

INDHOLD:

Indledning

Angloamerikansk afvikling

* Kreditorer uden sikkerhed

Den internationale ramme er på plads

* I første række

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Noter

Links

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Indledning

Der foregår stadig høringer i Repræsentanternes Hus og Senatet for at undersøge, hvad det egentlig var for en lov, der blev vedtaget med »Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov« (Dodd/Frank-loven) i 2010, selv, mens man stadig skriver på reglerne for lovens gennemførelse. Ifølge kilder fra LaRouchePAC og EIR på Capitol Hill er der ringe eller ingen erkendelse af den vigtigste kendsgerning i Dodd/Frank-loven. Nemlig, at lovens Kapitel II, i forbindelse med oprettelsen af en Lovformelig Likvidationsmyndighed, udstyrer FDIC (Den Statslige Indskudsgarantifond) med myndighed til at foretage en bail-in-procedure i europæisk stil. Formålsparagraffen til Dodd/Frank-loven påberåber sig »at beskytte den amerikanske skatteyder ved at gøre en ende på bail-outs« (redningspakker). Dette sker imidlertid ved hjælp af en såkaldt bail-in, et afgørende træk ved den internationalt etablerede ordning, der kaldes bankafvikling på tværs af landegrænser.

Den simpleste forklaring på bail-in er, at det er den omvendte politik af det, man gjorde generelt under Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933. Under bail-in overlever banken, det gør indskyderne ikke. Som det forklares

i en IMF-undersøgelse af denne politik fra april 2012: »Hensigten med den lovformelige bail-in-myndighed er en hurtig anskaffelse af ny kapital og en omstrukturering af den kriseramte institution«.1 Hvor det drejer sig om at opløse en kriseramt, globalt aktiv, systemisk betydningsfuld, finansiel institution (G-SIFI), vil bankkreditorer, især dem hvis aktiver overstiger FDIC's garanterede beløb, blive underkastet ekspropriation. Dette er ikke en normal bankerot. Konti og aktiver inddrages og/eller konverteres til aktier af afvikningsmyndigheden. Institutionen bliver forhindret i at gå bankerot. Værdien af værdipapirer bliver ikke nedskrevet gennem salg på det fri marked. Og dette gøres for at garantere finansinstitutionens fortsatte funktion og finanssystemets »stabilitet«.

Idet den primært bruger bail-in-ordningens administratorers lovtekster, kontrakter og sprog, tilvejebringer denne rapport den dokumentation, der viser, at USA underkastes et internationalt syndikats overlagte plan om oprettelse af love og traktater, der både er i modstrid med USA's interesser og Den amerikanske Forfatnings ånd og lov. Dodd/Frank-loven, som den i øjeblikket står skrevet, har ingen klare forholdsregler til forebyggelse af den generelle effekt, som de økonomiske masetab vil have på målgruppen, de amerikanske borgere. Sådanne tab over hele spektret af økonomisk aktivitet ville uvægerligt føre til en brat stigning i nationens dødsrate som en direkte konsekvens af vedtagelsen af denne lov. Hvis denne lov ikke annulleres, vil resultatet af dens vedtagelse blive en masseødelæggelse af amerikanske borgere gennem økonomien. Den kendsgerning, at dette ikke er blevet åbent forklaret, undtagen i den følgende rapport, er ikke en styrkelse af deres argumenter, som undlader at annullere denne lov.

Før denne lov tages i brug som følge af en ud af mangfoldige finanskriser, der blot venter på at komme, må Dodd/Frank-loven tilsidesættes gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven. Dodd/Frank-loven må omgående annulleres ved at blive

tilbagekaldt og ved den samtidige vedtagelse af Glass/Steagall-loven i form af udkast til lovforslag i Senatet 985 og i Repræsentanternes Hus 129.

Angloamerikansk resolution

Den vedtagne Dodd/Frank-lov fyldte 848 sider og indeholdt 383.013 ord. Ifølge det finansielle advokatfirma Davis Polk er der pr. juli 2012 tilføjet yderligere 8.843 sider med regler, hvilket kun repræsenterer 30 % af de regler, der skal skrives. Lovens endelige længde vurderes at ville fylde 30.000 sider.² Det kan tilføjes, at de seks største banker i USA brugte 29,4 mio. dollar på lobbyvirksomhed i Kongressen i 2010, hvor de oversvømmede Capitol Hill med ca. 3.000 lobbyister – i forholdet 5 lobbyister til 1 kongresmedlem.³ Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov er i øjeblikket den længste lov, der nogen sinde er blevet vedtaget af den amerikanske regering.⁴ Det argument er blevet fremført, at selve lovens længde havde til hensigt at intimidere kongresmedlemmerne. Der har været ytringer fremme i offentligheden om, at kun ganske få kongresmedlemmer i det hele taget har læst lovforslaget, men blev kujoneret til at stemme for det udelukkende på basis af partiloyalitet under den første embedsperiode af en præsident Obama, der opretholdt partidisciplinen med et hvilket som helst middel, som han rådede over.⁵ Ved første afstemning i Huset stemte ikke en eneste republikaner for lovforslaget. Ved den endelige afstemning med stemmerne 237-192, sluttede 3 republikanere sig til ja-holdet, og der var kun 19 demokrater, der stemte imod. Ved den endelige afstemning i Senatet sluttede 3 republikanere og de to uafhængige sig til 55 demokrater for at vedtage lovforslaget, som præsident Obama dernæst den 21. juli, 2010 underskrev, hvorefter loven var gyldig.

Der er blevet afsløret mere om Dodd/Frank-lovens implikationer, men først efter dens vedtagelse. Der har været

en utilstrækkelig respons fra medlemmer af den amerikanske regering, som formodentlig stemte for loven eller undlod at nedstemme den. Selv efter, at man har været vidne til nedfaldet efter den europæiske krise, der er dukket op igen, er meget lidt blevet gjort. Til Kongressens rus-medlemmer er der tillige en ny bølge af finansielle interesser, der sænker sig over Capitol Hill for at udse sig de bedste kandidater til at modtage kampagnebidrag, alt eftersom veteranmedlemmerne bøjer sig og vedtager love, der i bogstavelig forstand er skrevet af de finansielle institutioner.⁶

Kongressens korrupsionspraksis er imidlertid lige så gammel som institutionen selv. Men det, der blev gjort, og som nu kan vedtages som lov under de nye myndigheder, som oprettes under Dodd/Frank-lovens Kapitel II, er i en klasse for sig.

Den 10. december, 2012 blev et fælles strategidokument udarbejdet af Bank of England (BOE) og Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC, Den Statslige Indskudsgarantifond), med titlen Afviklingen af globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner.⁷ Dokumentet sammenligner den ordning for afvikling, der etableres i Kapitel II's Orderly Liquidation Authority, OLA (Lovformelig Likvidationsmyndighed), med Prudent Regulation Authority, PRA (Myndighed til klog og forstandig regulering), en lignende myndighed til afvikling i Storbritannien. Systemet i Storbritannien blev etableret den 1. april, 2013 i kølvandet på nedlæggelsen af Financial Services Authority. Med start i juni måned vil direktør for Bank of Canada og tidligere chef for Financial Stability Board, Mark Carney, føre opsyn med PRA, når han bliver chef for Bank of England.⁸

I ledelsens sammenfatning af den fælles rapport forklares det:

»Den finanskrisen, der begyndte i 2007, har gjort det klart, at det er vigtigt med en lovformelig afviklingsproces for globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (G-SIFI'er). ... Disse strategier er blevet udtænkt til at

muliggøre afviklingen af store og komplekse firmaer på tværs af landegrænserne, uden at den finansielle stabilitet trues, og uden risiko for de offentlige midler... «

I USA er strategien blevet udviklet i sammenhæng med de magtbeføjelser, som gives af Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov af 2010. En sådan strategi ville anbringe en enkelt konkursbestyrer som øverste myndighed i et holdingselskab, overdrage tabene til holdingselskabets aktionærer og kreditorer uden sikkerhed og overføre sunde, fungerende bidrag til en ny, solvent enhed eller enheder.⁹

Forud for sin afvikling har en finansiell enhed ret til at indgive en begæring til USA's Distriktsdomstol i Columbia, hvis man mener, at beslutningen om at skride til afvikling er fejlagtig eller tilfældig. Men under rettergangen tages en sådan beslutning »på et strengt fortroligt grundlag og uden nogen forudgående offentlig afsløring... « Det vil sige, at intet afsløres til de kreditorer, der ikke er sikrede, eller til andre berørte parter. Ifølge denne lov kan for tidlig eller »uforsvarlig« afsløring resultere i bøder på op til 250.000 dollar og fængsel i op til 5 år, eller begge dele. (Kapitel II, sektion 202, 1, A,) Hvis en kreditor desuden gør indsigelse mod afvikling, har han en begrænset tidsfrist til at indgive en begæring om oprejsning. Hvis f. eks. en delstatsregering, som har investeret sine offentlige ansattes pensionsmidler i den kriseramte institution, gør indsigelse mod vilkårene eller udløsningen af en afviklingsprocedure og ønsker at undtage sine midler fra at være en del af institutionens bail-in, så har den 24 timer til at indgive en begæring til domstolene. I juni 2012 blev der til USA's Distriktsdomstol i Columbia-distriktet indgivet et officielt sagsanlæg, som rejste tvivl om Dodd/Frank-lovens forfatningsgyldighed på flere punkter, inklusive den manglende mulighed for at føre en behørig retssag.¹⁰

Uddrag af Introduktionen, Lovmæssige rammer for strategiens gennemførelse:

Dodd/Frank-lovens Kapitel I forudsætter, at hver af G-SIFI'erne, til FDIC og Federal Reserve, periodisk overgiver en plan for afvikling, der skal omhandle selskabets plan for sin hurtige og lovformelige afvikling under USA's Regler for Konkurs ...11

Dodd/Frank-lovens Kapitel II giver FDIC nye magtbeføjelser til at opløse SIFI'er gennem oprettelsen af den Lovformelige Likvidationsmyndighed (OLA). Under OLA kan FDIC udnævnes til konkursbestyrer af ethvert amerikansk finansselskab, der lever op til specifikke kriterier, inklusive at være i mora eller være i fare for at komme i mora, og hvis afvikling under USA's Regler for Konkurs (eller en anden relevant insolvensproces) sandsynligvis ville skabe systemisk ustabilitet.¹²

Kapitel II forudsætter, at de tab, som et finansielt selskab, der er placeret under konkursbehandling, lider, ikke bæres af skatteyderne, men af indehaverne af almindelige aktier og præferenceaktier, indehavere af gæld og andre kreditorer uden sikkerhed, og at den ledelse, der er ansvarlig for finansselskabets tilstand, udskiftes. Når FDIC først er udnævnt til konkursbestyrer for et konkursramt finansselskab, vil den blive påbudt at gennemføre en afvikling af selskabet på en sådan måde, at risikoen for den finansielle stabilitet nedsættes og moralske farer minimeres. Omkostninger, der bæres af USA's myndigheder i forbindelse med institutionens afvikling, og som ikke betales ud af udbyttet af afviklingen, vil blive opkrævet fra erhvervslivet.

Ovenstående erklæring forudsætter, at omkostningerne i forbindelse med afviklingen vil blive dækket af de kreditorer, der er fastsat til at bære tabene, såvel som af en Lovformelig Likvidationsfond, der skal bære de administrative omkostninger i forbindelse med afvikling. Yderligere foreslås det, at de kreditorer, hvis fordringer ikke likvideres, konverteres til at blive aktieindehavere, og at gælden bliver til aktiekapital, der holder værdien af den opløste institution oppe. Det, der normalt sker ved en bankerot, udmåling af

kreditorernes fordringer efter en prioritering, forekommer ikke. Eller snarere, likvideringen af firmaet forekommer ikke; det holdes i funktion og er på denne måde blevet indløst (bailed-in) af sine kreditorer.

En afgørende afklaring af, hvad en bankkreditor er, blev foretaget i en undersøgelse af BOE-FDIC-dokumentet af formanden for Public Banking Institute, Ellen Brown, den 28. marts, 2013. I sin forklaring om, hvorfor bail-in-konfiskeringen af 40 % af indskud uden sikkerhed i Cypern ikke var et engangsforetagende, kommer hun med følgende afklaring:

»Selv om kun få indskydere er klar over det, så er bankerne de legale ejere af indskyderens midler, så snart de indsættes i banken. Vore penge bliver til bankens penge, og vi bliver til kreditorer uden sikkerhed, der er indehavere af gældsbreve eller vekslers. ... Under FDIC-BOE-planen konverteres vore gældsbreve til »stamaktier i banken« ... Med lidt held kan vi måske sælge aktierne til en anden, men hvornår og til hvilken pris?«¹³

Som det vil fremgå af det følgende afsnit, så kan enhver form for kreditor med penge i banken, fra 1 dollar til 250.000 dollar og alt derover, konverteres fra at være en indskyder, der har direkte adgang til sin konto, og til at være en aktieindehaver. Ligesom med udløsningen af OLA, så kan dette helt bogstaveligt ske natten over. For at genvinde værdien af det, der tidligere formodedes at være indskyderens kontosaldo, må aktierne sælges. For eksempel: en tidligere indskyder med en bankkontosaldo på 250.000 dollar, som nu ejer det samme beløb i bankaktier, er ejer af dette beløb i aktier i en bank, der netop har undergået en større omstrukturering på tværs af landegrænser, udført af regeringen, fordi banken var overhængende kriseram. Konkursbestyreren, FDIC, afgør, hvilke værdier i banken, der skal opretholdes i den »finansielle stabilitets« interesse, og dette inkluderer utvivlsomt finansielle derivater og andre gældsinstrumenter, som, hvis de blev solgt under en lovformelig likvidationsproces, ville

udløse panik. Det indlysende spørgsmål er så: Hvor meget kan indskyderen sælge sine aktier for?

Kreditorer uden sikkerhed

I henhold til Den internationale Valutafonds rapport af 24. april, 2012,¹⁴ er konvertering af bankgæld til aktier et væsentligt bail-in-element, som er inkluderet i Dodd/Frank-loven. »Bidrag til ny kapital vil komme fra konvertering af gæld og/eller udstedelse af nye stamaktier, med eliminering eller betydelig udtynding af før-bail-in-aktionærerne. ... Det kan blive nødvendigt at tage visse forholdsregler for at reducere risikoen for en 'dødsspiral' i aktieprisen.« I Dodd/Frank-lovens sprog vil dette »sikre, at kreditorer uden garanti bærer tab.«

Denne konvertering af indskud til stamaktier har allerede været igennem et testforløb i form af de betingelser, under hvilke reorganiseringen af det konkursramte Bankia og fire andre spanske banker tidligere på året foregik. Betingelserne i et Memorandum om aftale mellem Trojkaen (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond) og Spanien fra juli 2012 resulterede i, at over 1 million små indskydere blev aktionærer i Bankia, da man solgte dem »preferentes« (præferenceaktier) som erstatning for deres indskud. I kølvandet på konverteringen blev disse preferentes først nedskrevet med 30-70 %. Kort tid efter blev de konverteret til almindelige aktier, oprindeligt værdisat til 2 euro pr. aktie, som så yderligere blev devalueret til 0,1 euro pr. aktie efter omstruktureringen af Bankia i marts måned.¹⁵

Den sandsynlige nedskrivning af aktiver erklæres åbent i den fælles BOE-FDIC-rapport og indrømmes i øvrigt beredvilligt. I kølvandet på udløsningen af Dodd-Franks Kapitel II-myndighed og FDIC's overtagelse af konkursbehandlerstatus i toppen af et GSIFI-formynderholdingselskab, vil aktiver blive overført til

at udgøre ny kapital i formynderselskabet, i deres oprindelige eller andre former, og nedskrevet.

For at skaffe kapital til den nye, virksomme enhed ... – en eller flere nye, private enheder ... – regner FDIC med, at man bliver nødt til at anvende underordnet gæld eller endda overordnede gældsfordringer, der ikke er sikrede, som umiddelbar kilde til kapital. De oprindelige kreditorer kan således forvente, at deres fordringer vil blive nedskrevet for at reflektere tab i formynderselskabets konkursbehandling, som aktionærene ikke kan dække...

Dette er ikke blot at barbære obligationsejere, kreditorer og andre, men en garanti for, at de, der har investeret i institutionen og har penge stående i indskudsafdelingen (i betydningen indskydere), vil blive gjort ansvarlige for, at institutionen fortsat kan være virksom. Indskydere, såvel som kreditorer, bliver finansielt ansvarlige for at holde institutionen åben og virksom, i stedet for at lade den gå konkurs, som tilfældet ville være for en ikke-GSIFI-institution. På denne måde forudsættes det, at afdelingerne for henholdsvis indskud og investeringer i lige grad bliver mål for bail-in. Økonomen Nouriel Roubini skriver i en online-briefing, Bankafviklingsordninger: Under den eksisterende lovgivning har FDIC magtbeføjelse til at påtvinge de kreditorer, der ikke er sikrede, tab, i processen med at afvikle bankerotte banker. For eksempel afviklede FDIC Washington Mutual under least-cost-(mindste tabs)-afviklingsmetoden i 2008 og påtvang kreditorer uden sikkerhed og kreditorer uden for garantiordningen (indskud over 100.000 dollar) alvorlige tab. Den Lovformelige Likvidationsmyndighed (OLA), som er oprettet under Dodd/Frank-loven, udvider yderligere FDIC's afviklingsmyndighed. Ud fra visse kriterier har FDIC nu også beføjelse til at håndplukke, hvilke aktiver og passiver (forpligtelser), der skal overføres til tredjepart, og til at behandle kreditorer i en ligestillet position forskelligt, dvs.: favorisere kortfristede kreditorer

frem for langfristede kreditorer, eller favorisere virksomme kreditorer frem for långivere og obligationsindehavere.¹⁶

Den internationale ramme er på plads

Den vigtigste problematik, som udarbejdelsen og vedtagelsen af Dodd/Frank-loven behandler, var afvikling på tværs af landegrænser af de såkaldte globale, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (også kaldet GSIB'er eller globale, systemisk betydningsfulde banker i udlandet). Dette nødvendiggør selvfølgelig samarbejde med andre nationer. Særlige forholdsregler i Dodd-Frank bemyndiger udtrykkeligt dette samarbejde med udenlandske myndigheder til at foretage afviklingen af de institutioner, hvis sammenbrud er en trussel mod den finansielle stabilitet. Som det fastsættes i Kapitel II, sektion 210, N, skal FDIC i sin egenskab af konkursbehandler af en sådan kriseramt institution » i videst muligt omfang samarbejde med de behørig, udenlandske, finansielle myndigheder i forbindelse med den lovformelige likvidation af ethvert relevant, finansielt selskab, som har aktiver eller aktiviteter i et andet land end USA.«

I en tale i Chicago den 9. juni, 2012, gik formanden for FDIC, Martin Gruenberg, mere i detaljer omkring de strategier, der gælder for aktiviteter på tværs af landegrænser, og for hvilke Dodd-Frank opstiller regler. Han erklærede, at siden vedtagelsen af Dodd-Frank har FDIC handlet i overensstemmelse med sin nye status som afviklingsmyndighed, inklusive en stadig større koordinering af afviklinger på tværs af landegrænser med udenlandske myndigheder, især i Storbritannien, hvor »amerikanske SIFI'ers aktiviteter er koncentreret.«

Som jeg før nævnte, så vil den type selskaber, som det er nødvendigt at afvikle, sandsynligvis have betydelige,

internationale aktiviteter. Dette skaber en række udfordringer ... FDIC har deltaget i Kommissionen for Finansiell Stabilitets arbejde gennem sit medlemskab af Styringsgruppen for Afviklinger, som udarbejdede Hovedtræk ved et Effektivt System til Afvikling af Finansielle Institutioner. Vi har også deltaget i Gruppen til Håndtering af Kriser på Tværs af Landegrænser og et antal tekniske værksteder, samt har haft det ene af et dobbelt formandskab i Baselkommissionens Gruppe for Bankafviklinger på Tværs af Landegrænser, siden dennes start i 2007...

Vi lavede et forsøg med et varmekort over koncentrationer, der viste, at amerikanske SIFI-aktiviteter er koncentreret i et relativt lille antal retskredse, og i Storbritannien i særdeleshed. I samarbejde med myndighederne i Storbritannien har vi gjort betydelige fremskridt i forståelsen af, hvordan eventuelle amerikanske afviklingsstrukturer ville blive behandlet under de eksisterende, juridiske og politiske rammer i Storbritannien. Vi har foretaget dybtgående undersøgelser af de potentielle hindringer for effektive afviklinger, og samarbejder om udforskningen af metoder til at opløse dem.”¹⁷

Det er korrekt at sige, at den første inkarnation af en seriøs ordning for afvikling på tværs af landegrænser etableredes på G20-topmødet i London i april 2009, det første topmøde med deltagelse af daværende nyvalgte præsident Barack Obama. På det tidspunkt dukkede Kommissionen for Finansiell Stabilitet (Financial Stability Board, FSB) op som en enhed »med udvidet mandat til promovning af finansiell stabilitet.« Kommissionen består i øjeblikket af alle G20-medlemslandenes centrale, finansielle institutioner, en håndfuld andre nationer, internationale organisationer og internationale, standardsættende, finansielle institutioner.¹⁸

I oktober, 2011, offentliggjorde Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) et dokument, der reflekterede aftalen mellem institutionerne i FSB om effektueringen af afvikling af finansielle institutioner på tværs af landegrænser. I dette

dokument kan man læse den indgående diskussion om etableringen af afviklingsmyndigheder på tværs af landegrænser inden for hver af de deltagende nationers lovgivninger. I begyndelsen af rapporten anbefales det:

Med det formål at fremme den koordinerede afvikling af selskaber, der er aktive i mange lande, bør de enkelte retskredse søge at samordne deres ordninger til afvikling gennem de lovgivningsmæssige ændringer, der er nødvendige for at inkorporere de instrumenter og magtbeføjelser, som er afstukket i disse Hovedtræk etc., i deres nationale ordninger.

Rapporten fortsætter med at opremse de forudsætninger, der er nødvendige for en national, juridisk gyldig og aktiv myndighed til at udføre afviklingen af »enhver finansiel institution, hvis konkurs kunne få afgørende systemisk betydning.« Lighederne i det sprog, der er anvendt i Dodd-Frank og FSB-rapporten taget i betragtning, ville det være et dristigt, men lønsomt, foretagende at analysere, om det er tilfældet, at alle forudsætningerne i FSB-rapporten også udtrykkeligt er indeholdt i den amerikanske lovgivning fra 2010 (Dodd-Frank).

Det, der er af den største betydning i FSB's Hovedtræk, er den strenge understregning af koordineringen af bail-in-ordningerne over og på tværs af de nationale grænser. Rapporten reflekterer en seriøs forpligtelse til at etablere virksomme myndigheder i hver af de retskredse, hvor et formynder-holdingselskab eller dets datterselskaber er hjemmehørende.

Følgende er et citat fra Sektion 7, Juridiske rammebetingelser for samarbejde på tværs af landegrænser:

7.1 En afviklingsmyndigheds lovformelige mandat bør give magtbeføjelser og kraftigt opmuntre myndigheden til, hvor det er muligt, at opnå en løsning i samarbejde med udenlandske myndigheder til afvikling.

7.2 Retskredsens lovgivning og regler bør ikke indeholde

forholdsregler, der automatisk udløser handlinger i denne retskreds som følge af officiel intervention eller indledningen af afviklings- eller konkurssager i en anden retskreds, idet man forbeholder sig ret til skønsmæssig national handling, nødvendig for at opnå national stabilitet, i manglen på effektivt, internationalt samarbejde og udveksling af information. Hvis en afviklingsmyndighed griber til skønsmæssig, national handling, bør den tage indvirkningen på den finansielle stabilitet i andre retskredse i betragtning.

7.3 Afviklingsmyndigheden bør have beføjelser til afvikling af lokalafdelinger af udenlandske selskaber og kapaciteten til at anvende sine magtbeføjelser til at støtte en afvikling, der foretages af en udenlandsk, national myndighed (f. eks. ved at beordre en overførsel af værdier i dens egen retskreds til en broinstitution, etableret af den udenlandske, nationale myndighed), eller, i exceptionelle tilfælde, tage forholdsregler på eget initiativ der, hvor den nationale retskreds ikke griber til handling eller handler på en måde, der ikke i tilstrækkelig grad tager behovet for at bevare den lokale retskreds' finansielle stabilitet i betragtning. I tilfælde, hvor en afviklingsmyndighed, der optræder som værtsmyndighed, griber til skønsmæssig, national handling, bør den forudgående give besked herom og konsultere den udenlandske, nationale myndighed.

Som det fastsættes i 7.3 er det helt igennem tænkeligt, at en afvikling udløses af et udenlandsk bankholdingselskab, som vil gøre det nødvendigt, at udførelsen af de forskellige trin i afviklingsprocessen, inklusiv bail-in, finder sted i den pågældende banks værtsnation. For USA's vedkommende, hvis f. eks. en afviklingsproces blev udløst af en stor, britisk bank, som HSBC, Barclays, eller en europæisk bank, som Deutsche Bank, UBS osv., så ville USA, på basis af FSB-aftalerne, være forpligtet til at deltage i en afvikling.¹⁹ Under forholdsreglerne i Dodd/Frank-loven er myndighederne til

udførelse af afvikling de facto allerede etableret ved lov. Stats- og regeringsoverhoveder i Gruppen af Tyve (G20) indgik aftale om denne koordinerede ordning, idet man udarbejdede Charteret for Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) i april 2009, som reflekterede den interesse, som denne institution havde i »på internationalt niveau at koordinere nationale, finansielle institutioners og internationale, standardsættende institutioners (SSBs) arbejde, med det formål at udvikle og fremme gennemførelsen af en lovgivningsmæssig, tilsynsførende og anden politik i den finansielle sektor.²⁰

I første række

Adskillige dokumenter er blevet skrevet, der sammenlignede Dodd/Frank-lovens Lovformelige Afviklingsmyndighed og de almindelige regler for konkursbehandling under USA's lov. Det, der er værd at bemærke i disse sammenligninger, er, hvem det er, der prioriteres i afviklingen, og på hvilken baggrund, dette afgøres.

Cornell-universitetets Juridiske Informationsinstitut skriver, at Kapitel II »har til hensigt at sikre, at udbetalingen til fordringshaverne udgør mindst det samme, som de ville have fået under en konkursbehandling.« Selvom dette lyder upartisk, så er det problem, der fremkommer af denne erklæring, at likvidation under en afviklingsproces foretages skønsomt af konkursbehandleren, FDIC, på baggrund af det, der efter dennes mening er af størst betydning for den finansielle stabilitet. Under Kapitel II, Sektion 9 E, står der, at FDIC »i videst muligt omfang skal udføre sit hverv på en sådan måde, at – ... (iii) potentielt alvorlige, uheldige biindvirkninger på finanssystemet nedsættes.«

Det nuværende finanssystem, og i særdeleshed GSIFI'erne, har meget stor indflydelse, er voldsomt underfinansieret, og beror på en type aktiver i form af kontrakter vedr. værdipapirer,

underordnede gældsforpligtelser, derivater og andre gældsinstrumenter, for at bevare skinnet af solvens. En usikkerhed omkring værdien af en af kategorierne af sådanne aktiver, der udløses af en fremtrædende iøjnefaldende begivenhed som f. eks. annonceringen af en bankafvikling, ville skabe en generel devaluering blandt alle indehavere af sådanne aktiver og således garantere »en uheldig indvirkning på finanssystemet«. At forhindre en sådan indvirkning udgør den »lovformelige likvidation.«

Som det fastslås i IMF-rapporten, From Bail-out to Bail-in (Fra bail-out til bail-in), kan likvidation uden lovmæssig kontrol skabe risici for den generelle finansielle stabilitet:

i. Gennem direkte risici for modparten, når den konkursramte institution ikke kan honorere sine finansielle forpligtelser.

ii. Gennem risiko for likvidation og effekten af brandudsalg på værdipapirmarkedene, når den kriseramte institution tvinges til at sælge sine aktiver for at skaffe likviditet, hvilket yderligere trykker priserne ned (og således øger kravet om en større »margin«, dvs. efterbetalingsforpligtelse).

iii. Gennem smitterisici, når den panik, der er forårsaget af den ene institutions konkurs, spredes til andre finansinstitutioner.²¹

Igen, hvis man effektivt skal undgå disse tre risici, er man nødt til at beskytte institutionens aktiver, uanset deres legitimitet eller faktiske markedsværdi, gennem en bail-in-redning. Deres værdi må bevares, antagelig i det finansielle brosel, for at sikre, at lignende aktiver i andre institutioner ikke udsættes for den »smittevirkning«, som man så ved Lehman Brothers-krakket i 2008 og i tiden derefter.

Under Konkursreformloven fra 2005 gives tillige prioritetsstatus til parter, der har sikrede derivater, i tilfælde af konkurs.²² Dette har stor betydning for

GSIFI'erne, eftersom det er en kendsgerning, at størstedelen af verdens derivativer er koncentreret i disse institutioner. Ifølge ofte citerede vurderinger var den nominelle værdi af verdens derivativer i 2010 1.200 tusind billioner dollar, ca. 20 gange verdens BNP. På grund af derivatmarkedets ugenomsigtighed er det praktisk talt umuligt at fremskaffe nøjagtige tal. Banken for Internationale Betalingsudligninger sætter imidlertid den globale derivathandel uden for børserne (OTC-handel) – derivater, der på en eller anden måde er registreret – til 632 billioner dollar i december 2012.²³

Hvis det er tilfældet, som det antydes af Institutet for Juridisk Information, at udbetalinger til fordringshavere ville svare til det, som de ville få under almindelig konkursbehandling, så ville, på trods af den betalingsprioritering, der er angivet i Dodd/Frank-loven, modparter med sikrede derivater være de første til at få deres penge tilbage, fulgt af de fordringshavere, hvis fordringer, ifald de blev værdiløse, ville skabe et ukontrolleret, kædereaktionslignende sammenbrud.

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Vi har nu klart og tydeligt fremlagt sagen og anvendt fakta, som praktisk talt intet medlem af regeringen anså for at være så presserende og eller overbevisende nok til, at de tog det med i betragtning, da de lavede en national lov. Vores fremstilling er nu tilgængelig for amerikanske lovgivere og regeringsmedlemmer internationalt. Selve denne rapport distribueres til disse personer i dagene efter dens udgivelse og er også tilgængelig for den almindelige offentlighed.

Det, der har været et gennemgående, implicit punkt i denne dokumentation, må nu siges ganske udtrykkeligt. Konsekvenserne af at gennemtvinge Dodd/Frank-lovens forholdsregler, eller aftalerne under Charteret for Det finansielle Stabilitetsråd

som ovenfor beskrevet, er ensbetydende med en krænkelse af De forenede, amerikanske Staters ånd og lov. De omtalte forholdsregler i loven og de internationale aftaler er udarbejdet på en måde, der sætter den »finansielle stabilitets«-s interesser over USA's befolknings og deres regerings interesser. Selve definitionen af finansiell stabilitet er blevet udlagt af dem, hvis nuværende og fremtidige magtpositioner er beroende på denne definition. Det, som denne lovgivning fastlægger, vil tillige resultere i ødelæggelse af massevis af USA's borgere gennem økonomiske afsavn, inddrivelse og konfiskering af pengemidler på en sådan måde, at det vil efterlade de tiltænkte ofre for denne lov i en desperat situation, der grænser til deres undergang. I de ovenfor omtalte tekster findes der intet bevis for, at det modsatte skulle være tilfældet.

Grundlæggelsen af Amerikas Forenede Stater som en fri og suveræn nation skete på grundlag af naturretten. Grundlaget for nationens grundlov er spørgsmålet om ret. Nationens ret til at regere sig selv, og regere på en måde, der håndhæver hver borgers ret til sit eget liv, denne lovens mest fundamentale værdi.

Indsættelsen af en lovformelig likvidationsmyndighed (OLA) på niveau med et GSIFI's-holdingselskabs niveau i tilfælde af en krise, som det står skrevet og er hensigten i Dodd/Frank-loven, vil berøve USA's borgere disse rettigheder, som de er garanterede under national lov, i særdeleshed deres ret til livet. De vil blive berøvet retten til at henvende sig til deres regering, de vil blive berøvet materielt, og som et resultat heraf er det ubestrideligt, at mange vil blive berøvet deres liv – det være sig som følge af vold, fattigdom, sult, ekstrem nød eller selvmord. Men efter eksproprieringen af nationens materielle rigdom vil det førømtalte, finansielle syndikat imidlertid have finansiell stabilitet.

Noter:

1. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al., »From Bail-out to Bail-in: Mandatory Debt Restructuring of Systemic Financial Institutions,« (Fra bail-out til bail-in: Tvungen omstrukturering af de systemiske finansinstitutioners gæld)IMF intern diskussionsmemo: April 24, 2012.

2. ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774 [link 1, for alle linkerne se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873]

3. Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [link 2]

4. [Opencongres.org/bill/111-h4173/text](http://opencongres.org/bill/111-h4173/text) [link 3]

5. Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

6. »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

7. Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

8. Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

9. Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

10. Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [link 4]

11. Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

12. Kapitel II, sektion 203, a.

13. Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

14. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

15. Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Institutts hjemmeside:

wwwschillerinstitut.dk/drupal/hyperinflation) [[link 5]

16. Roubini.com/briefings/175500.php [[link 6]

17. Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) Tale på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9. juni, 2012.

18. Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene,

Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

19. Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for opløsning afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

20. Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

21. Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

22. Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [link 8] og larouchepub.com [link 9] om den prioriterede status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.« webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

23. BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

24. Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge:

(1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links: Se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873

[2] ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774[1]

[3] Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [2]

[4] Opencongres.org/bill/111-h4173/text [3]

[5] Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

[6] »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

[7] Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

[8] Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

[9] Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

[10] Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [4]

[11] Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

[12] Kapitel II, sektion 203, a.

[13] Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

[14] Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

[15] Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Instituttets hjemmeside, tekst) [5]

[16] Roubini.com/briefings/175500.php [6]

[17] Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9.

juni, 2012.

[18] Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene, Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

[19] Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

[20] Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

[21] Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

[22] Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [8] og larouchepub.com [9] om den prioriterede status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.«

webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

[23] BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

[24] Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge: (1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links:

[1]

<http://www.ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-pages-its-less-one-third-finished-726774>

[2] <http://robertreich.org/post/7843866058>

[3] <http://www.opencongress.org/bill/111-h4173/text>

[4] <http://cei.org/doddfrank>

[5] <http://larouhepac.com/node/26013>

[6] <http://www.roubini.com/briefings/175500.php>

[7] <http://www.financialstabilityboard.org>

[8] <http://larouhepac.com/larouhepac.com>

[9] <http://larouhepac.com/larouhepub.com>

Schiller Instituttet havde den 12. april 2007 foretræde for Folketingets Trafikudvalg om et dansk magnetsvævetognet

En delegation fra Schiller Instituttet havde i dag foretræde for Folketingets Trafikudvalg for at præsentere et forslag til bygningen af en dansk magnettoglinje mellem København og Århus som starten på et dansk højhastighedstognet.

På billedet ses fra venstre mod højre: Feride Istogu Gillesberg, Jon Kjær Nielsen, Tom Gillesberg, Michelle Rasmussen og Christina Brun Jensen.

I Radio Schiller fra den 12. april 2007 (mp3-fil) beskriver Tom Gillesberg besøget i Trafikudvalget, læser sin tale op og beskriver spørgsmålene og svarene der fulgte.

Tale af Tom Gillesberg til Folketingets Trafikudvalg den 12. april 2007:

[Sammen med talen blev vist en power point præsentation, der kan hentes her]

Goddag, jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Først vil jeg gerne takke Trafikudvalget for at modtage vor delegation med så kort varsel (fn1).

I sommeren 2006 udsendte Schiller Institutet en kampagneavis i 50.000 eksemplarer (fn2), hvor vi foreslog etableringen af en magnetsvævetoglinje mellem København og Århus over Kattegat, der kunne reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25 minutter. Det burde være første del af et dansk hurtigtognet. For et par uger siden fik forslaget så en del pressedækning (fn3).

Et sådant dansk magnetsvævetognet bør være med i Infrastrukturkommissionens og Folketingets planer for den fremtidige danske infrastruktur, og vi er derfor her i dag for at opfordre Trafikudvalget til at bestille et officielt studie om sagen.

Et dansk magnettognet vil senere hen blive koblet på et internationalt net, der med tiden vil dække Europa fra nord til syd og række hele vejen over til Asiens østkyst, som foreslået af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche under navnet Den eurasiske Landbro. Magnetsvævetog er allerede nu i daglig drift mellem Shanghai og Shanghai lufthavn, med en tophastighed på 431 km/t (fn4).

Magnetsvævetoglinjen Århus-København over Kattegat bør etableres nu fordi:

1) Reduceres rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25-40 minutter, vil de blive et sammenhængende økonomisk væv, og gennem øgningen af befolkningstætheden kan vi høste store økonomiske fordele. Som Øresundsbroen allerede har vist gennem en integrering af Malmø og Skåne i hovedstadsområdet økonomiske liv. Effekten af at forbinde København og Århus vil blive langt større på det både det økonomiske område som på arbejds-, forsknings-, uddannelses-, sundheds- og kulturområdet. Trafikspringet efter Storebæltsbroen vil blive overgået mange gange med denne nye forbindelse. Forbindelsen bør efterfølgende forlænges til Aalborg og udvikle sig til et nationalt hurtigtognet.

2) Med et teknologispring til magnetsvævetog er toget hurtigere, lettere og billigere at benytte end bilen, og togtrafikken dermed for alvor konkurrencedygtig. Et maglevnet vil også – på grund af den høje hastighed – have en næsten ubegrænset kapacitet, der rækker langt ind i fremtiden. Magnetsvævetog har også et lavt energiforbrug til gavn for samfundsøkonomien.

3) Et europæisk maglevnet er hurtigere og mere samfundsøkonomisk end fly, og vil bringe os nærmere de andre europæiske byer. Maglevtoget er også velegnet til hurtig godstransport.

Skal den danske økonomiske aktivitet og dens fleksibilitet opgraderes gennem denne nye teknologi, bliver det ikke gennem brugerbetaling, men gennem at statens investeringsbudget udvides til at finansiere bygningen af nettet, som staten tidligere betalte for opbygningen af den eksisterende danske infrastruktur. Dette vigtige aspekt af infrastrukturopbygning har den amerikanske økonom Lyndon LaRouche beskrevet som nødvendigheden af et statsligt investeringsbudget i et skrift til Den amerikanske Kongres med titlen: "Hvad kongressen må lære: Investeringsbudgettets glemte kunst" (fn5).

Statslige investeringer i denne type af grundlæggende økonomiske infrastruktur vil vende mangfoldigt tilbage i løbet af de næste 50 år, pga. den øgede økonomiske aktivitet, mobilitet og produktivitet der skabes i økonomien. Ved en simpel brugerbetaling bliver billetprisen for høj og de gavnlige samfundsøkonomiske effekter udebliver.

På kort sigt virker det som vanvid, at bruge så mange statslige penge på projektet, men på lang sigt (30-50 år) er det vanvid ikke at gøre det. Og jo før vi bygger det, jo før får vi de positive effekter.

Samtidigt er investeringer i grundlæggende økonomisk infrastruktur det bedste modsvar til den nuværende truende

økonomiske afmatning og internationale økonomiske krise forårsaget af bristende bolig- og spekulationsbobler – både danske og internationale.

Selv om dette er en del af den fremtidige europæiske infrastruktur (og gør brug af en tysk designet teknologi), kan vi ligesom med Femern Bælt-forbindelsen ikke vente på et tysk initiativ. Den fremtidsoptimisme, der er resultatet af vore positive erfaringer med store infrastrukturprojekter her i Danmark, gør, at vi kan gå foran, og så senere få tyskerne med. Både når det gælder bygningen af Femern Bælt-forbindelsen og et magnettognet (fn6).

I Asien venter man ikke på Europa. Kina har allerede bygget en maglevlinje og Rusland, Kina og Indien har påbegyndt et tæt økonomisk, teknologisk og videnskabeligt samarbejde. De er allerede i gang med at designe nye typer kernekraftværker og lignende avancerede projekter. Rusland og Kina samarbejder nu om at sende rumsonder til Mars og diskuterer sågar en bemanded rejse til Månen.

Hvis Danmark og Europa skal spille en ledende rolle i fremtiden, må vi lave de teknologispring nu, der gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt skaber øget velstand i fremtiden.

Tak for ordet.

Fodnoter:

1. Bilag: Schiller Instituttets henvendelse til Folketingets Trafikudvalg og Infrastrukturkommissionen 21. marts 2007
2. Bilag: "Danmark og Den eurasiske Landbro" af Poul E. Rasmussen, Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 1, juli 2006
3. Bilag: Jyllands-Postens netavis og JP Århus, Berlingske Tidende, Ingeniørens netavis ing.dk, TV2/Nords hjemmeside m.m.
4. Bilag "Shanghai Maglev Transrapid Technology", Siemens AG 2001, samt de to videoklip www.transrapid.de/de/medien/mpegs/ShAirportLine_EN.h

tm og www.transrapid.de/de/medien/mpegs/hochtech_16x9_en.htm

5. Bilag: "What Congress needs to learn: The lost art of Capital Budget" af Lyndon LaRouche

6. Bilag: "Danmarks fremtidige rolle i verden: Fra Korsfarer til Brobygger" af Tom Gillesberg, Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 2, december 2006

Efter talen var der en række spørgsmål fra udvalget, der er beskrevet og besvaret i Radio Schiller fra den 12. april 2007(mp3-fil).

Spørgsmålene var bl.a.:

Kan tog køre både på normale togskinner og dem fra magnetsvævetog?

Foreslår Schiller Instituttet lignende net i andre lande og et internationalt maglevnet?

Hvad siger du til dem som siger at Danmark er for lille til et sådant net?

Hvorfor begynde med København-Århus forbindelsen i stedet for en forbindelse til Berlin over Femern Bælt?

Hvorfor foreslår Schiller Instituttet magnetsvævetog? Er TGV-tog ikke hurtigere?

Trafikudvalgets dagsorden for den 12. april 2007:

http://www.folketinget.dk/?/samling/20061/udvda/tru_moede19.htm

Trafikudvalgets medlemmer modtog også en række billag der kan ses på:

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/322/i>

ndex.htm

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/360/index.htm>

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/361/index.htm>

Følg den fortsatte udvikling på vore maglev-hjemmeside: Danmark behøver magnettog.

Afgørende tysk rolle i genoplivelsen af relationer mellem EU og Rusland

I en vurdering af møder den 13.-14. februar, som den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeyer havde i Moskva med Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og præsident Vladimir Putin, sagde Alexander Rahr (Tysk Udenrigspolitisk Selskab, Tysk-Russisk Forum) i et interview med Voice of Russia fredag aften, at disse møder har potentialet til at genoplive konstruktive relationer mellem Europa og Rusland og dermed få en »historisk« dimension. »De tysk-russiske relationer er meget bedre end relationerne mellem EU og Rusland generelt. Tyskland har altid haft et specifikt syn på Rusland og har altid været interesseret i at opbygge pragmatiske, virkelige politiske relationer med Rusland, ulig andre dele af EU, som nu har for mange konflikter med Rusland.«

Steinmeyer, sagde Rahr, var hovedarkitekten bag daværende kansler Schröders russiske politik for ti år siden, han opfandt idéen om partnerskab for modernisering mellem Rusland

og Tyskland, og han er nu rejst til Moskva »med en meget interessant pakke ... med nye idéer om, hvordan dette partnerskab for modernisering skal forstærkes. Og et hovedelement i dette partnerskab er samarbejde mellem små og mellemstore virksomheder mellem tyske og russiske selskaber. Jeg mener, at dette er den måde, hvorpå de tyske og russiske økonomier kunne samarbejde yderligere, ud over de store projekter, som allerede er ved at blive en del af samarbejdet mellem større selskaber i begge lande. Nu kommer de mellemstore virksomheder i spil, og jeg tror, det vil tjene et partnerskab for modernisering på begge sider og også et bedre samarbejde mellem de to lande på det politiske plan.«

Indrømmet, der er stadig mange forhindringer, sagde Rahr, »Men jeg tror, at tyske og russiske diplomater altid har arbejdet godt, når de diskuterede dem og udglattede hjørnerne i overgangen til en form for løsning. Jeg er forsigtigt optimistisk mht., at tysk diplomati kunne blive et redskab til at finde en vej ud af den ukrainske krise.

Tyskland er måske ikke det eneste, men er et af de meget stærke lande i Vesten, der netop offentligt har sagt, at vi ikke kan løse ukrainske problemer uden eller imod russiske interesser.«

»Og nu må Tyskland overbevise andre europæiske lande om, at vi behøver en form for trekantsdialog eller trilaterale samtaler, muligvis forhandlinger, ikke specielt om Ukraine, men om hele Partnerskabet mod Øst inklusive Rusland. Og det kunne blive begyndelsen til et virkeligt gennemførligt og funktionelt Partnerskab mod Øst, snarere end dette partnerskab, som vi har set før i de seneste fem år, som mere var udarbejdet til at distancere Rusland fra Europa, til at isolere Rusland. Det var mere rettet mod Ukraine og Moldova end mod samarbejde med Rusland. Det må ændres.«

KAMPAGNEAVIS: GLASS-STEAGALL, IKKE EU- FASCISME!

Vi skal have ændret den økonomiske politik, inden vi får en global gentagelse af den fascisme, Europa gennemlevede i 30'erne. Vi må stoppe EU-dikterede nedskæringer, bankunion, bankhjælpepakker i form af bail-out og bail-in og i stedet iværksætte en Glass/Steagall-bankopdeling og et opbygningsprogram for realøkonomien.

Vi skal have en moderne version af den anti-fascistiske politik, som præsident Roosevelt gennemførte i USA, og som formåede at bringe USA ud af depressionen – uden at den amerikanske befolkning måtte ofre deres frihed eller liv.

Schiller Instituttet fremlægger denne moderne version af Roosevelts program i denne kampagneavis som det program, som Schiller Instituttets Venner går til valg på i København og Århus.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Lyndon LaRouche: At redde de

forenede stater fra udsettelse

13. feb. 2014 – Enhver plan fra [den mislykkede] præsident Barack Obama for at støtte Det britiske Imperium (den nuværende Dronning af Englands) ville nu være en termonuklear udslettelse af global udstrækning af meget af, hvis ikke hele, den menneskelige art. Der er ingen grund til, at en sådan krig skulle opstå nu: den eurasiske sektor, inklusive Rusland, har ingen planer i retning af krig, hvis det ikke var, fordi den blev truet af en umiddelbart forestående, global, termonuklear krig. Muligheden bag den tåbelige og vanvittige præsident Barack Obama er, at han nominelt er en amerikansk præsident (en stilling, han i det væsentlige har sikret sig gennem britiske penge fra narkohandel), og mere er en sindssyg abe, i praksis, end nogen andre egenskaber, han har. Hvis USA ikke var underkastet præsident Barack Obamas vanvid, kunne der ikke blive nogen ny krig nu.

Motivet er ikke Obamas; det er det britisk-hollandske imperiums, en institution, som af embedet som monark for Det britiske Imperium, dengang, under Den amerikanske Revolution, blev erklæret for at være en britisk dedikation til skabelsen af et imperium, hvis præmisser er bygget på den eksplicit valgte model for det gamle, Romerske Imperium. Det er den afgørende historiske kendsgerning, for ethvert medlem af den amerikanske Kongres, som rent faktisk ikke har nogen kompetent viden om vor Føderale Republiks historie.

Denne aktuelle præsident har aldrig været andet end en håndlanger for Det britiske Imperium: et fjols, der tilsyneladende ikke har nogen reel hjerne selv: en person, der dribler meninger fra sit høje sæde mellem de to sider af Det hvide Hus[1], hvor han udstrør sine bebrejdelser af tilbagestående raseri imod alle, som han frygter ikke implicit tilbeder ham.

Det er faktisk en historisk kendsgerning, at de fleste af præsidenterne for vore Forenede Stater indtil dato har været håndlangere, styret af britisk-centrerede finansinteresser, som håndlangere for det tyvagtige Wall Street, som er kontrolleret af Det britiske Imperium: siden perioden for vor Amerikanske Revolution, og Tory-agenter fra den tid, såsom Aaron Burr, en professionel britisk morder, som rent faktisk havde skabt Andrew Jacksons og Van Burens præsidentskaber med penge, der blev kanaliseret igennem de britiske bankinteresser i New York City-området. Præsidenter som Theodore Roosevelt, som fik fordel af mordet på præsident McKinley, og sådanne præsidenter som Woodrow Wilson (som gen-lancerede Ku Klux Klan, større end nogen sinde før), Calvin Coolidge, Herbert Hoover, præsidenterne Bush, og sidst, men værst, Barack Obama.

Vort præsidentembede har i realiteten avlet flere slyngler og deciderede forrædere end alle de ærlige præsidenter tilsammen. Præsident Franklin D. Roosevelt, John Fitzgerald Kennedy og gode præsidenter, (som personer), som Ronald Reagan og Bill Clinton, var de sidste gode præsidenter, som gjorde deres stilling ære. Washington, James Monroe, John Quincy Adams, Abraham Lincoln og den William McKinley, der blev fortrængt af den onde Theodore Roosevelt, fuldender med en bred pensel skitsen over begyndelsen til vor præsidentielle historie: de andre var britiske håndlangere, som gjorde stor skade på vor Republik, enten gennem deres hensigt, eller gennem ren tåbelighed og ren opportunisme.

Franklin Roosevelt som en af de senere var en strålende helt blandt de helte, som fortjente at besidde præsidentiel status.

De problematiske tilfælde har, hovedsageligt, været to: onde præsidenter, eller utåleligt tåbelige præsidenter. På det seneste har Familierne Bush og Obama (begyndende med Prescott Bush, som gennem Wall Street havde finansieret installeringen af diktatoren Adolf Hitler), haft det absolut dårligste ry i det tyvende og enogtyvende århundrede: men Obama har så absolut været den hidtil værste – hvis der ellers kommer nogen

senere præsidenter.

Læs de samlede, udgivne værker af vor første finansminister Alexander Hamilton, geniet, som præsterede at lægge grunden til overlevelsen af geniet George Washingtons præsidentskab, men som blev myrdet af en britisk spion og professionel morder, den samme Aaron Burr, som havde prakket os præsidenterne Jackson og Van Buren på (og havde ruineret det tidligere fremgangsrige USA under præsident Monroe og det virkelig storslåede geni, præsident John Quincy Adams).

Løsningen på krisen

Der er hovedsageligt adskillige reformtiltag, som omgående må indføres, hvis vi skal vende det aktuelt accelererende, fysisk-økonomiske sammenbrud af den amerikanske økonomi, som nu står foran at styrke ned i en generel, økonomisk-finansiel sammenbrudskrise. Heraf kommer den presserende nødvendighed, som nu tilskynder Det britiske Imperium og dets håndlanger, Barack Obama, til et umiddelbart fysisk-økonomisk kollaps. Det britiske Imperiums begær efter en verdenskrig nu finder sit valg af tidspunkt i bevidstheden om en nu umiddelbar, generel, økonomisk-finansiel sammenbrudskrise i den transatlantiske økonomi som helhed.

Der er nøjagtig fire økonomiske forholdsregler til økonomiske reformer, der nu umiddelbart kræves for at redde det amerikanske samfund og dets økonomi:

1. Den omgående vedtagelse af præsident Franklin Roosevelts Glass/Steagall-reform: uden nogen ændringer i den Glass/Steagall-lov, der blev præsenteret under præsident Franklin Roosevelt.

2. Fjernelsen af Wall Streets indflydelse og dets svindelagtige krav om betaling for Wall Streets, og lignende, nominel gæld.

3. En fysisk-økonomisk forpligtelse til en fysisk-økonomisk genrejsning, baseret på en forøgelse af forøgelsen af den fysisk-økonomiske energigennemstrømningstæthed mønstret og anvendt på forøgelsen af både (a) energigennemstrømningstætheden (b) af både energikilderne pr. kvadratcentimeter til både produktion og produktiviteten pr. person af uddannelsen og beskæftigelsen af både den nationale arbejdsstyrke og produktiviteten pr. person og velfærd af den fremtidige arbejdsstyrke (dvs. uddannelse)

4. Den såkaldte »grønne politik« må fjernes, og en tilbagevenden til princippet om fysisk-økonomisk produktivitet, i lighed med Franklin D. Roosevelts ånd, må genoprettes.

Bekræftelsen af denne tilbagevenden til vor amerikanske tradition, udført på denne måde, er det aktuelt eneste til rådighed stående grundlag for den blotte fortsatte eksistens af De forenede Stater.

[1] Med dette billede menes de to sider af Det hvide Hus, der udgøres af hhv. præsidentens private gemakker og det officielle område. I mellem disse to sider er der en basketball-bane (det er der virkelig! –red.)

Afgørende tysk rolle i genoplivelsen af relationer

mellem EU og Rusland

I en vurdering af møder den 13.-14. februar, som den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeyer havde i Moskva med Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og præsident Vladimir Putin, sagde Alexander Rahr (Tysk Udenrigspolitisk Selskab, Tysk-Russisk Forum) i et interview med Voice of Russia fredag aften, at disse møder har potentialet til at genoplive konstruktive relationer mellem Europa og Rusland og dermed få en »historisk« dimension. »De tysk-russiske relationer er meget bedre end relationerne mellem EU og Rusland generelt. Tyskland har altid haft et specifikt syn på Rusland og har altid været interesseret i at opbygge pragmatiske, virkelige politiske relationer med Rusland, ulig andre dele af EU, som nu har for mange konflikter med Rusland.«

Steinmeyer, sagde Rahr, var hovedarkitekten bag daværende kansler Schröders russiske politik for ti år siden, han opfandt idéen om partnerskab for modernisering mellem Rusland og Tyskland, og han er nu rejst til Moskva »med en meget interessant pakke ... med nye idéer om, hvordan dette partnerskab for modernisering skal forstærkes. Og et hovedelement i dette partnerskab er samarbejde mellem små og mellemstore virksomheder mellem tyske og russiske selskaber. Jeg mener, at dette er den måde, hvorpå de tyske og russiske økonomier kunne samarbejde yderligere, ud over de store projekter, som allerede er ved at blive en del af samarbejdet mellem større selskaber i begge lande. Nu kommer de mellemstore virksomheder i spil, og jeg tror, det vil tjene et partnerskab for modernisering på begge sider og også et bedre samarbejde mellem de to lande på det politiske plan.«

Indrømmet, der er stadig mange forhindringer, sagde Rahr, »Men jeg tror, at tyske og russiske diplomater altid har arbejdet godt, når de diskuterede dem og udglattede hjørnerne i overgangen til en form for løsning. Jeg er forsigtigt optimistisk mht., at tysk diplomati kunne blive et redskab til

at finde en vej ud af den ukrainske krise.

Tyskland er måske ikke det eneste, men er et af de meget stærke lande i Vesten, der netop offentligt har sagt, at vi ikke kan løse ukrainske problemer uden eller imod russiske interesser.«

»Og nu må Tyskland overbevise andre europæiske lande om, at vi behøver en form for trekantsdialog eller trilaterale samtaler, muligvis forhandlinger, ikke specielt om Ukraine, men om hele Partnerskabet mod Øst inklusive Rusland. Og det kunne blive begyndelsen til et virkeligt gennemførligt og funktionelt Partnerskab mod Øst, snarere end dette partnerskab, som vi har set før i de seneste fem år, som mere var udarbejdet til at distancere Rusland fra Europa, til at isolere Rusland. Det var mere rettet mod Ukraine og Moldova end mod samarbejde med Rusland. Det må ændres.«

Transatlantiske banker låner ikke ud; konfiskering af indeståender foreslås igen

For fjerde gang på under tre måneder er Trojkaens finanskræfter kommet med et forslag om, at lunser af europæernes opsparingskonti konfiskeres for at klare bankfallitter. Den gang er det de insolvente banker i eurozonen, der hælder mod sammenbrud, og som mangler evnen til at låne ud, en af de underliggende årsager til de synkende, transatlantiske økonomier.

Læs Schiller Instituttets Specialrapport: »Dodd-Frank dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale Bail-in-regime«, <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/873>

Universalbankernes udsultning af EU-økonomierne for kredit er ved at blive drastisk. Ikke alene er udlån til virksomheder og husstande – hvilket er bankernes funktion under et Glass-Steagall-system, hvis vi genindfører det – nu nede på det niveau, det var under bankernes sammenbrud i 2009, men de falder i øjeblikket yderligere med stor hast. Den europæiske Centralbank publicerede nogle tal den 12. februar, der viser, at de totale bankudlån til virksomheder i EU er faldet i absolutte tal med 3,9 % i 2013 i forhold til 2012. Ved slutningen af 2013 faldt lån til virksomheder med 23 milliarder dollars i november, og med yderligere 20 milliarder i december. Udlån til husstande faldt med 4,1 milliard dollars i november og med yderligere 5,2 milliarder dollars i december. Hvis man sætter diverse bankudlån til ikke-finansielle selskaber i 2011 som lig 100 i et indeks, så er nogle store landes udlånsniveauer følgende: Tyskland 100; Frankrig 98, Italien 89 og Spanien 72.

Et planlægningsdokument fra Den europæiske Kommission (EC), som sagde, at dette var endnu et argument for at udføre »bail-in« (konfiskering) af de samme husstandes og virksomheders opsparingskonti / pensioner, blev »lækket« til Reuters, som publicerede det den 12. februar. Dokumentet foreslår, at eftersom bankerne i EU, som var »begrænset af nye standarder for kapital og af reguleringer«[!], ikke lånte ud, ville det måske være en idé for EC at begynde at tænke på at »mobilisere« private opsparingskonti, pensionsfonde osv. til en fond, der dækker hele EU, til at låne ud til små virksomheder.

Et eksempel på en sådan »mobilisering«, under dette navn, blev for nylig givet i Polen, som angiveligt skulle nyde frugterne af denne mystiske EU-rigdom, som østeuropæere formodes at ville dø for. Den polske regering nationaliserede en gruppe

private pensionsfonde i oktober sidste år og tvang dem til at investere i statsgælden.

Når først folks opsparinger og pensioner således er blevet »mobiliseret« til fonde, der kontrolleres af Trojka-bureaukraterne, er chancerne for, at de vil blive udlånt til små virksomheder for at hjælpe dem til at udvide virkelig meget små. Ligesom med de andre »prøveballoner« mht. at inddrage opsparinger over hele Europa, som er kommet fra Den internationale Valutafond og EC hurtigere og hurtigere, er målet for udlånene de store, insolvente banker, eller gælden i de stater, som er blevet gjort insolvente ved at redde disse banker (bailout).

NATO-tropper til Ukraine i juli

Den venstreorienterede svenske blog »8 dage« havde fredag udlagt uddrag fra viceformanden for Ukraines regionale regeringsparti, MP Oleh Tsaryovs blog. I slutningen af januar havde Tsaryov hævdet, at medlemmer af den russiske statsduma »med forbindelser til syriske efterretningskilder« havde fortalt ham, at 350 ukrainere, som kæmpede imod den syriske regering, var vendt tilbage til Ukraine for at deltage i Hrushvsky Gade-demonstrationerne.

Fredag beskrev han princippet bag de kulørte revolutioner som »fabrikeret kaos«. »Ukraine er blevet gidsel i et globalt, geopolitisk spil. USA ønsker, i overensstemmelse med sin teori om fabrikeret kaos, at skabe kaos og stres ved Ruslands grænser.« Han peger dernæst på diverse interesser som EU, oligarkerne og nabolandene, som er på udkig efter fordele af

ukrainernes disintegration. »Der er stadig ukrainere, som tror, at Maidan forsvarer deres interesser. Naive ukrainere!«

Han skriver, at den parlamentariske opposition har langt mindre støtte på Maidan, end de har i befolkningen generelt. Maidan styres mere og mere af ekstremister. Det er derfor i oppositionens største interesse at likvidere Maidan, »men hvorfor forsøger de ikke engang at gøre det?«, spørger Tsaryov. »En anden ting er åbenlys: Efter et stykke tid vil folk bedømme politikere, journalister og andre aktive borgere på basis af, hvad de har gjort for at holde landet fri af borgerkrig. Hvad gjorde du for at undgå blodsudgydelse?«

Om relationerne til Rusland skriver Tsaryov, at den russiske kredit på 15 milliarder dollars ikke udgør hele den russiske hjælp. Fælles økonomiske programmer vil give mindst yderligere 25 milliarder dollars i investeringer. Men en gennemsnitlig ukrainer har mistet op til 10 % af sin løn, fordi dollaren er blevet dyrere under »Euromaidan«. »I sammenligning med dette er skaderne på gadebelægningen i Kiev minimal«, skriver Tsaryov.

I et andet indlæg den 5. februar pegede Tsaryov på den kontrol over Maidan-demonstranterne, som den amerikanske ambassadør til Ukraine har, samt den kendsgerning, at NATO-tropper allerede flyves ind i Ukraine for at deltage i en planlagt, fælles militærøvelse med både NATO og Ukraine i marts. (Denne dato er muligvis en fejloversættelse; øvelsen er planlagt til juli.) Øvelsen med navnet »Rapid Trident 2014« er under forberedelse i Lviv i det vestlige Ukraine. 1000 NATO-tropper vil snart være i Ukraine.

Der nævnes også tropper, som angiveligt skulle befinde sig om bord på de amerikanske flådeskibe i Sortehavet, hvor Tsaryov siger, at der er 600 Navy Seals. Dette er i modstrid med EIR's information om de omtalte skibe, som indikerer, at de to skibe maksimalt kan have tre helikoptere imellem sig.

Tsaryovs blog citerer den finske ekspert i russiske studier, Johan Beckman, som er i Kiev. Beckman citeres for at sige (helt korrekt), at efter at have studeret situationen i Kiev, har den alle kriterierne for en »fascistisk besættelse«, »der sandsynligvis er finansieret af USA.«

Ophævelsen af Glass-Steagall slog Helvedes porte op

I en udførlig artikel i Rolling Stone[1] fra 12. februar fremlægger Matt Taibbi Gramm-Leach-Bliley-loven (GLB), som ophævede Glass-Steagall i 1999, som ikke blot en national katastrofe af denne grund, men også som en lovgivning, der indeholdt adskillige skjulte »tidsindstillede bomber«, som sidenhen er eksploderet og har ødelagt tilgængeligheden af basale råvarer såsom aluminium, elektricitet, olie stadig i jorden, tankskibe, som transporterer den over havet, raffinaderier, som forvandler den til brændstof, olieledningerne som leverer den; og zink, kobber, tin, nikkel, naturgas og ædle metaller. Han kalder GLB »en af de mest transformerende love i vor økonomis historie – en lov, der skulle komme til at muliggøre en større koncentration af finansiel og industriel magt, end vi har set i mere end et århundrede.«

Den »eksplosive« del af GLB var, at den legaliserede nye former for monopoler. GLB indeholdt også en forholdsregel, som tillod kommercielle banker at gå ind i enhver aktivitet, som »supplerer en finansiel aktivitet og ikke udgør en væsentlig risiko for bankinstitutioners sikkerhed eller sundhed eller finanssystemet generelt«, siger Taibbi og citerer prof. jur. Saule Omarova fra University of North Carolina, som siger, at

set fra bankernes synspunkt, »anses stort set alt for at supplere en finansiel aktivitet.«

Senator Sherrod Brown (D-OH), som stemte for loven, sagde »Der var ingen, der vidste, hvor dybt ind i realøkonomien, GLB ville nå.«

Banker, der ejer interesser i forretningskæder, er blevet taget i at rigge priserne i disse industrier; dvs. JPMorgan Chase og Barclays har fået en bøde på 400 mio. dollars for angiveligt at have manipuleret med elektricitetsforsyningen i Californien og andetsteds.

En anden tidsindstillet bombe, som GLB indførte, var en »bedstefar-klausul«, der sagde, at ethvert selskab, som blev til en bankholdingselskab efter vedtagelsen af GLB i 1999, kunne beskæftige sig med, eller kontrollere aktier i et selskab, der beskæftigede sig med, handel med råvarer. Der er ingen, der er klar over, hvad denne »bedstefar-klausul« betyder; dvs. i 2012 skrev Federal Reserve Bank i New York – den mest magtfulde gren af Fed, og den primære regulator af disse anliggender – »Det juridiske omfang af undtagelsen anses i vidt omfang for at være tvetydig.«

Taibbi bemærker, at Marc Rich, hvis benådning Bill Clinton blev voldsomt kritiseret for, da hans præsidentskab var under belejring, var en råvarehandler, der beskæftigede sig med sådanne handler, som var blevet mulige som følge af ophævelsen af Glass-Steagall. Og hvem anbefalede hans benådning? »Eric Holder anbefalede, at Rich blev benådet«, siger Taibbi.

Vend tilbage til Glass-Steagall, siger Alex Henderson i Salon

Alex Henderson fra Altnet[2] gennemgår de katastrofale bailouts (bankredninger) af de seks største »banker« i USA, som var et resultat af ophævelsen af Glass-Steagall. Nu fortæller man os, at fordi de blev reddet gennem bailout, er de vokset og er nu »For-store-til-at-lade-gå-ned!« Disse seks parasitiske banker udgør nu tilsammen 56 % af det amerikanske

BNP.

Bank of America ejer 17 % af alle realkreditlån i USA og 12 % af alle amerikanske bankindsud, og for 50 billioner dollars i derivater; hvis den går ned, vil de amerikanske skatteydere »hænge på potentielle tab for 55 billioner dollars«, iflg. Matt Taibbi.

Goldman Sachs-aktiver gik fra 46 milliarder dollars i 2007 til 113 milliarder dollars i dag, efter bailout.

LPMorgan Chase modtog 25 milliarder dollars fra regeringens TARP-program i 2008, har nu aktiver for 2,4 milliarder dollars og praler med, at dets værdi svarer til 12 % af værdien af Englands økonomi.

Wells Fargo havde aktiver for 699 milliarder dollars før 2008, og har i dag for 1,4 billioner dollars.

Citigroup modtog en bailout på 45 milliarder dollars i 2008; i dag har de aktiver for 1,3 billioner dollars. De har risici i form af derivater til en værdi af 58 billioner dollars. Alt imens 1.400 banker er forsvundet siden 2008, har Citibank og andre TBTF-banker vokset sig større.

Morgan Stanley blev skabt pga. Glass-Steagall, som Morgans investeringsbank. I 2013 beløb dets totale aktiver sig til 832 milliarder dollars. Morgan Stanley har derivat-risici for 1,7 billioner dollars.

Alt imens Henderson nævner præsidenten for Dallas Federal Reserve Richard Fisher, der mener, at kommercielle banker og investeringsbanker bør adskilles, så undlader han at nævne, at der nu er fire lovforslag i Kongressen for genindførelsen af Glass-Steagall. Et blik på kræftsvulsten i de seks største banker viser, at den nu må vedtages igen.

Foto: 'Tænkeren'. Detalje af skulptur af Auguste Rodin, 'La

[1]

<http://m.rollingstone.com/politics/news/the-vampire-squid-strikes-again-the-mega-banks-most-devious-scam-yet-20140212>

[2]

http://www.salon.com/2014/02/13/6_financial_monsters_that_have_only_gotten_bigger_since_destroying_the_economy_partner/

Lavrov opfordrer indtrængende til en deeskalering af krisen i Ukraine

Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov advarede i en artikel, der blev publiceret i avisen Kommersant, torsdag, at ethvert forsøg på at tvinge ukrainerne til at beslutte sig for Vesten ville ende ligesom alle forsøgene i fortiden, som »altid er endt med fiasko«.

»Forsøg på at beslutte på vegne af Ukraines borgere, hvad fremtiden skal være for deres stat og endda, hvem der skal sidde i deres regering, fremstår som dødsdømte«, skrev Lavrov og tilføjede, at »denne sociale manipulation er på forhånd dømt til at udvise ringe resultater ... Se på konsekvenserne af udefra kommende indblanding i Irak, Afghanistan eller Libyen.« Heller ingen »'eksport af en revolution' fra Europa ville resultere i noget som helst positivt«, siger Lavrov.

Moskva håbede, at den Europæiske Union ville respektere Ukrainernes ret til at vælge deres fremtid. »Vi blev

ubehageligt overrasket, da det viste sig, at i EU's og USA's repræsentanternes forståelse var 'det frie valg' blev foretaget for Ukrainere, og at det tydeligvis betød deres 'europæiske fremtid'«, sagde han.

»Ukraines anti-regeringskræfters handlinger har været i gang med mere aktivt at demonstrere deres nationalistiske, ekstremistiske sindstilstand, og visse kredsers anti-russiske retorik har blandet sig med anti-semitiske, racistiske slogans«, skrev Lavrov, idet han advarede om, at »dette betyder, at der, samtidig med regeringen og oppositionens ledere, støttet af de vestlige lande, dukker andre kræfter op, som rent faktisk ikke kontrolleres af nogen, og som ikke synes at have tænkt sig at følge en civiliseret standard for opførsel.«

Den russiske udenrigsminister advarede om, at »at skabe en urolig situation i det land, som er placeret i centrum af det europæiske kontinent, ikke har særlig store chancer for at være i nogens interesse.«

Lavrov advarer mod anglo-amerikanske planer om at genoplive mulighed for krig i Syrien

Forsøgene fra Obama, sammen med Frankrig og Storbritannien, på at anvende afpresning i FN ved at knytte kampen mod den saudisk-støttede al-Qaeda-terrorisme i Syrien til afsættelsen af den syriske præsident Bashar al-Assad, afslørede i dag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov på en

pressekonference i Moskva. Idet han meddelte, at Rusland havde »fremlagt vores eget udkast til en resolution om Syrien«, som er »et uafhængigt dokument og ikke et tillæg til det udkast, som Luxembourg, Australien og Jordan har fremlagt«, forkastede Lavrov også »krav om, at bekæmpelse af terrorisme i Syrien kun vil være mulig med præsident Bashar Assads tilbagetræden«, iht. Russia Today.

»En erklæring fra de vestlige partnere, der siger, at terrorisme kun bør standses, efter at Assad går af, betyder, at de ignorerer et grundlæggende og universelt princip – at intet kan retfærdiggøre terrorisme, sagde Lavrov i Moskva. Indtrykket er, at det humanitære spørgsmål nu bruges, som spørgsmålet om kemiske våben blev det for nylig, i et forsøg på at finde en undskyldning for at underminere den politiske proces, overføre skylden på regimet i Damaskus og skabe et påskud for at gå tilbage til det militære scenario for igen at udskifte regimet.«

Der er nu to udkast, der cirkulerer i FN's Sikkerhedsråd, af hvilke ingen formelt er blevet fremlagt, og Russia Today rapporterer, at der er en indsats i gang for at »fabrikere« et dokument, som begge sider kan acceptere. Lavrov kaldte den humanitære katastrofe for »det problem, der haster mest« og sagde, uden at komme med nogen detaljer, at det amerikansk-støttede udkast ville standse den humanitære hjælp, som Genève II-konferencen i øjeblikket forhandler om, og som de, i begrænset omfang, er ved at nå frem til.

I selve Genève blev der ikke afholdt møder i går mellem den syriske regering og oppositionen, men et trilateralt møde mellem FN/Den arabiske Liga-udsending Brahimi og de russiske og amerikanske repræsentanter, Gennadi Gatilov (Rusland) og Wendy Sherman (USA), fandt sted. Brahimi sagde, at både USA og Rusland udtalte deres fortsatte støtte til, at Genève II-forhandlingerne fortsætter, og at parterne vil forsøge at udvide den humanitære indsats, som var succesfuld, om end begrænset, i Homs, til andre dele af Syrien.

En højtstående efterretningskilde i Washington sagde til EIR, at den gruppe, der går ind for humanitær intervention (R2P), i regeringen (Susan Rice, Samantha Power o.a.), satser på en militær intervention, så snart forhandlingerne i Genève, som de i realiteten ikke støtter, slår fejl. I øjeblikket er generalstabschefernes formand, gen. Dempseys synspunkt den dominerende, sagde kilden, men hvis forhandlingerne bryder sammen, vil Obama med størst sandsynlighed tage skridt til en militæraktion for at fjerne Assad.

Sammen med Hollande gør Obama fremstød for konfrontation med Rusland

Under sin fælles pressekonference med den franske præsident Francois Hollande kastede den amerikanske præsident Barack Obama sig ud i en krigsopildnende svada imod Rusland over Syrien – idet han faktisk indrømmede sin egen politiks fiasko, men gav Vladimir Putin skylden for det.

»Syrien må leve op til sine forpligtelser, og Rusland har et ansvar for at sikre, at Syrien efterkommer dem«, sagde Obama i sin indledende erklæring på pressekonferencen. Da spørgsmålet blev stillet under spørgetiden, forklarede Obama dette nærmere, idet han rasede, at »det syriske regime grundlæggende set sulter tusindvis af syrere i Homs og andetsteds«, og at »selve den syriske stat er ved at smuldre.«

Og, fortsatte Obama,

»Vi vil fortsat forpligte os til ikke blot at lægge pres på Assad-regimet, men også til at få lande som Rusland og Iran

til at anerkende, at det ikke er i nogens interesse at se den fortsatte blodsudgydelse og det fortsatte sammenbrud, der finder sted i det land.«

Med henvisning til forsøg på at få en FN-resolution, fortsatte Obama:

»Der er stor enighed om denne resolution blandt de fleste i Sikkerhedsrådet. Rusland holder stand. Og udenrigsminister Kerry og andre har givet et meget direkte budskab til russerne om, at de ikke kan sige, at de er bekymret for det syriske folks velfærd, når de sulter civile, og at det ikke kun er syrerne, der har skylden, men også russerne, hvis de blokerer for denne form for resolution.«

Obama gentog, at han forbeholder sig ret til at anvende militærmagt i Syrien og påpegede, med hensyn til kemiske våben, »I partnerskab med Frankrig sagde vi, at vi var parat til at handle, hvis ikke Syrien handlede.«

Rusland: Resolution om Syrien i FN's Sikkerhedsråd en undskyldning for »militæraktion«

På en pressekonference i Genève på sidelinjen af det andet møde i Genève-II forhandlingerne havde den syriske udenrigsminister Walid Muallem og den russiske viceudenrigsminister Gennady Gatilov en længere drøftelse om forhandlingerne, efterfulgt af en pressekonference, der inkluderede spørgsmål om striden i FN's Sikkerhedsråd om en amerikansk/britisk-støttet resolution om Syrien.

Gatilov gentog tidligere erklæringer fra udenrigsminister Sergei Lavrov, idet han sagde, at »hele meningen og formålet med resolutionen er at skabe grundlaget for en fremtidig militæraktion mod den syriske regering, hvis nogle krav, som den indeholder, ikke imødekommes.«

Ifølge det russiske nyhedsagentur, RIA, tilføjede Gatilov, »Resolutionen er ikke acceptabel for os i den form, som nu

forberedes, og vi vil naturligvis ikke lade den gå igennem.«

På pressekonferencen med Muallem nævnte Gatilov også, at Rusland og Kina er i færd med at udfærdige et udkast til en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som vil omhandle terrorisme i Syrien.

Striden i FN mellem USA/UK/Frankrig-blokken, som støtter de syriske oprørere, og Rusland, som konstant gør fremstød for en forhandlet løsning, der gør en ende på kampene, er en parallel til de bitre, men stadig igangværende forhandlinger mellem den syriske regering og oppositionen i Genève.

Den 12. februar i Genève fremlagde begge parter dokumenter om deres holdning. Oppositionens erklæring – som Reuters, som hævder at have modtaget en kopi, rapporterer om – skulle angiveligt skitsere en overgangsregering med »fuld« eksekutiv magt, som vil overvåge den humanitære fødevarehjælp til de civile, som er under belejring. Udenrigsminister Muallem afviste oppositionens forslag som blot en »erklæring« og ikke et »officielt dokument til diskussion«. Muallem anklagede også oppositionen for at nægte at indrømme selv eksistensen af terrorisme i Syrien og støttede kraftigt behovet for en russisk-kinesisk FN-resolution.

Pushkov: Obama »besat« af idéen om at vælte Assad

Obamas erklæring tirsdag om, at han »forbeholder sig ret« til at angribe Syrien, nu på et humanitært grundlag, indikerer for et ledende parlamentsmedlem i Rusland, at han stadig nærer visioner om at vælte Assad-regeringen i Damaskus. Alexei Pushkov, formanden for den statslige Dumas komite for internationale anliggender, sagde på Twitter onsdag, at »Obama sagde, at USA forbeholder sig ret til at udføre en militæraktion i Syrien. Da de er besat af idéen om at vælte Assad, har USA ikke ændret standpunkt mht. en militær invasion.«

Lad ikke krisen i Ukraine føre til atomkrig!

Politisk orientering den 13. februar 2014 med Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg

Nuland nazi-sympatisør, eller bare en støjende tåbe!

Af Lyndon LaRouche: For nylig stemte Repræsentanternes Hus (for nær to stemmer) for en autentisk original Nazi-organisation, der fortsat har eksisteret siden Hitlers dage, og som havde udført massive mængder af masse mord, men som var blevet beskyttet fra den øvrige nazistiske masse mordsmaskine, der blev afsløret i Nürnberg. Beskyttelsen kom fra de britiske tjenester, som havde taget den ukrainske gren af SS (ukrainsk: Spilna Sprava, Fælles Sag, -red.) og relaterede nazi-organisationer ind til at gøre tjeneste for det britiske imperium, frem til i dag.

Hovedofrene for de ukrainere, der gik med i nazi-sagen, endnu i dag (med standard nazi-former for signaturer, endnu i dag) er de samme, som under krigen. Deres ofre for folkemord dengang var især jøder og polakker.

Amerikanske jøder i Repræsentanternes Hus skammede sig dybt over at erfare, at de havde stemt for støtte til autentiske SS-type nazister i dag, en nazistisk organisation, der stadig eksisterer, og som leder operationerne, der aktuelt bakkes op af [den amerikanske viceudenrigsminister Victoria] Nuland. Hvis Obama fortsat støtter Nuland, bør han da ikke omgående stilles for en rigsret?

–Lyndon

Indonesien siger »Nej til det fri marked – for at beskytte sit folk«

11. feb. 2014 – Indonesiens parlament har vedtaget en lov om nationens første handelslov, som gør det muligt for regeringen at begrænse eksport og import, beskytte lokale industrier og sikre opfyldelsen af lokal efterspørgsel, iflg. Bloomberg. Loven blev vedtaget i en plenarforsamling i dag, iflg. Pramono Anung, parlamentets formandssuppleant.

»Denne lov understreger Indonesiens holdning om ikke at adoptere et frit marked«, sagde vicehandelsminister Bayu Krisnamurthi efter loven var vedtaget. »Regeringen har fået retten til at gribe ind for at beskytte sit folk.«

Tidligere på året trådte en række love i kraft, som kræver, at mineselskaber begynder at forarbejde deres malm i Indonesien for således at udvide produktionsgrundlaget og skabe lokale industrijobs, på trods af vrede hyl og trods fra de internationale minekarteller og de bankierer, der har kontrollen.

Kun Kina, Indien og USA har en befolkning, der er større end Indonesiens, og der er intet andet land, der har en større muslimsk befolkning.

Den russiske ambassadør til NATO: Diskussionerne om BMD er udtømt; med mindre USA og NATO leverer garantier

I en genfremsættelse på det rette tidspunkt af en mangeårig russisk politik om det NATO-amerikanske Anti-Ballistiske Missilforsvarssystem, som er i færd med at blive opstillet for at inddæmme Rusland og gennemtvinge dets strategiske kapitulation over for det britiske monarkis politik, sagde Ruslands ambassadør til NATO, Alexander Grushko, til Russia 24 Tv-kanal i går:

»Vi kan gå i ring, indkalde møder; men hvis det ikke lykkes os at løse det fundamentale spørgsmål om at fremkomme med pålidelige legale garantier om, at USA's og NATO's missilsystem ikke er rettet mod russiske styrker til atomafskrækkelse, kan vi ikke forvente fremskridt« i ABM-diskussionen.

RIA Novosti rapporterede, at Grushko tilføjede: »Hvis vore partnere ikke er rede til at give os denne information, så har vi ingen chancer for at nå frem til en aftale. Jeg ser ingen mulighed for dette.« Både nuværende præsident Vladimir Putin og daværende præsident Dmitri Medvedev har i vendinger, der ikke kan misforstås, erklæret, at den ensidige opstilling af USA-NATO AMB er strategisk uacceptabelt for Rusland, og at de vil tage de nødvendige modforholdsregler, før

systemet er fuldt operationelt.

Anti-fascistisk demonstration i Zaporozhye; Ukraine opfordrer Rusland til at forsvare Ukraines »stabilitet og fred«

Ifølge en redegørelse i det spanske LaRepublica.es, endte en anti-fascistisk demonstration og march den 8. februar gennem byen Zaporozhye i det sydøstlige Ukraine med, at demonstrationen afbrændte et afbillede af Stepan Bandera, nazi-kollaboratøren, som fortsat er et idol for en stor del af den ukrainske opposition, inklusive Svoboda-partiet. Demonstrationen var arrangeret af regionens Kommunist Parti (KP), og hovedtaleren var medlem af Rada'en (parlamentet) Alexander Zubchevski, som også er 2. sekretær for Zaporozhye KP. Zubchevski sagde:

»Ikke i deres værste mareridt ville vore bedsteforældre, som kæmpede med våben i hånd for at forsvare landet fra besættelsesmagten, have kunnet forestille sig, at truslen om fascistisk revanchisme ville blive en realitet i et land, der led mest under de fascistiske mareridt under årene for den Store Patriotiske Krig.« Han tilføjede: »Men jeg vil advare dem [den pro-nazistiske opposition] om, at vi også har legale våben ... Vi vil besvare terror med terror.«

Artiklen rapporterer dernæst »Zubchevski bad folkemængden om at støtte opfordringen til den Russiske Føderation om at agere

som garant for stabiliteten og freden i Zaporozhy-regionen, som svar på den skamløse indblanding fra europæiske og nordamerikanske politikere, der forsøger at ophidse ukrainere til en borgerkrig. Ved demonstrationens afslutning afbrændte anti-fascisterne et afbillede, der forestillede nationalisternes og fascisternes idol, Stepan Bandera.«

Opfordringen til russisk støtte er på linje med den, der kommer fra parlamentet i Krim autonome republik i Ukraine, som den 19. februar også vil udstede en opfordring til Rusland om hjælp; og med erklæringer fra den russiske præsidents rådgiver, akademimedlem Sergei Glazyev, som i et nyligt interview argumenterede med, at Rusland og USA, som garanter for Budapest-Memorandaet er forpligtet til at forsvare Ukraines suverænitet og territoriale integritet.

Russernes intention bliver tydeligt signaleret gennem disse kommentarer, bemærkede Lyndon LaRouche i dag. Dette er deres respons; Putin har gjort det klart, at der vil komme en ændring i politikken, hvis provokationerne fortsætter. I øjeblikket varmes der op. Hvad forventer de?

**Politisk orientering den 13.
februar 2014 – Lad ikke
krisen i Ukraine føre til
atomkrig!**

<http://www.youtube.com/embed/Gq2GqDDXDb0>

Indflydelsesrige russere citerer opråbet til nødforanstaltninger under den cubanske missilkrise for at standse fascistisk kup i Ukraine og truslen mod Ruslands strategiske interesser

Et Memorandum med overskriften »Red Ukraine!« vil udkomme i morgendagens (onsdag d. 12.) udgave af den russiske ugeavis Zavtra. Erklæringen, som er skrevet af eksperter fra Izborsk Club, en gruppe af indflydelsesrige intellektuelle, som præsident Putin i løbet af de seneste måneder har tildelt en fremtrædende status, definerer et »fascistisk og nazistisk, snigende kup« i Ukraine som en strategisk trussel mod den Russiske Føderation. Alt imens memorandaet gør USA og EU ansvarlige for projektet for regimeskift i Ukraine, opfordrer det til, at USA, med henblik på at undgå en krise, indkaldes til drøftelser under Budapest-memorandaet[1] fra 1994 om Ukraines suverænitet eller, hvis medunderskrivere af Budapest-memorandaet Ukraine eller Storbritannien afviser en sådan konference, at der indledes diplomatiske hastesamtaler, baseret på præcedens skabt under Missilkrisen på Cuba i 1962 – da verden kom helt ud til randen af atomkrig.

Adskillige af memorandaets vurderinger og idéer falder sammen

med sidste uges interviews med og artikler af rådgiver til præsidenten, akademimedlem Sergei Glazyev, samt pensionerede general Leonid Ivashov, som begge er medlemmer af Izborsk Club og var medforfattere af klubbens hvidbog om militærstrategi fra begyndelsen af 2013.[2]

»Red Ukraine!«-memorandaet erklærer, at situationen i landet »nærmer sig en grænsetilstand, på den anden side af hvilken ligger faren for, at Ukraine bliver fascistisk.« Denne udvikling, fortsætter det, fører frem til »transformationen af Ukraine fra en alliancefri, neutral og atomvåbenfri stat til et nyt brændpunkt for Europa og hele verden, og til et arnested for ustabilitet og kaos på grænsen til Rusland.«

Med en detaljeret redegørelse for den ukrainske præsident Viktor Janukovitj's seneste indrømmelser og EU's og USA's handlinger, inklusive dem, der blev afsløret i den lakkede telefonsamtale mellem den amerikanske viceudenrigsminister Victoria Nuland og [den amerikanske] ambassadør i Kiev Geoffrey Pyatt, siger Memorandaet, at disse begivenheder er i færd med at »skabe betingelserne for en illegitim magtovertagelse af en koalition af politiske kræfter, som ikke repræsenterer det ukrainske befolkningsflertals interesser.« Idet det fremfører, at »den amerikanske lederskabsgruppe i toppen af Operation Ukraine er sammensat af højtstående operatører fra efterretningstjenesten og diplomatiet«, fremsætter erklæringen den idé, at »Washington frem for alt er mest bekymret for, at Moskva, som har enorme reserver blandt den ukrainske befolkning, pludselig skal vågne op til dåd og ødelægge den næsten fuldførte plan for etablering af en totalt anti-russisk regering, der endda vil gå så vidt som til i vid udstrækning at benytte de fascistoide tilhængere af [nazi-kollaboratør Stepan] Bandera.«

Rapporten skitserer mulige politiske scenarier for regimeskift i Ukraine, enten gennem en pludselig afsættelse af Janukovitj eller gennem en proces med en »koalitionsregering«, der også ville ende med hans afsættelse. En ny leder, muligvis

tidligere premierminister Julia Tymoshenko, løsladt fra fængsel, ville »overtage lederskabet af Ukraine på [Oleh] Tyahnyboks og andre højreorienterede, fascistiske gruppers radikale, nationalistiske platform. En ideologisk udvikling af denne art ... ville være en måde, hvorpå man kunne danne en anti-russisk stat på grænsen af den Russiske Føderation, så vel som forhindre en omfattende integrationsproces i det tidligere sovjetiske område.«

»Den Russiske Føderations strategiske interesse«

Under kapitlet »Kuppets konsekvenser for Ruslands strategiske interesser«, skitserer memorandaet, hvad det kan forventes, at »et nyt politisk og ideologisk regime i Ukraine, ... baseret på en ekstrem, nationalistisk ideologi, som den eneste tilgængelige mekanisme til undertrykkelse af sociale spændinger«, vil gøre: »beslutninger, som har direkte indflydelse på den Russiske Føderations strategiske interesser.« Listen inkluderer USA's og NATO's militære udvidelse, som er uacceptabel for Rusland:

» – En afvisning af de russiske væbnede styrkers tilstedeværelse på Krim, inklusive ved Sevastopol, som er base for den Russiske Føderations Sortehavsflåde. Tidsrammen vil blive sat til seks til ti måneder, hvilket er utilstrækkeligt for en velordnet flytning af de militære faciliteter til russisk territorium i nærheden af Novorossijsk.«

» – Udrensning af pro-russiske kræfter i det østlige og sydlige Ukraine, der vil føre til en flygtningestrøm til den Russiske føderation.«

» – Udslettelse af fremstillingskapaciteter i Kiev, Dnepropetrovsk, Kharkov og andre ukrainske byer, som udfører kontraktarbejde for det russiske militær-industrielle kompleks.«

» – En forceret, tvungen ukrainisering af befolkningen på den venstre bred af Dnieper [hvor der er store russisk-etniske

og/eller russisktalende befolkninger].«

» – Et udvidet partnerskab mellem Ukraine og NATO og fremkomsten af amerikanske baser og NATO-baser i Ukraine, inklusive på Krim.«

» – Etablering af baser i det østlige Ukraine til træning af terrorister, som vil begynde at operere både i Kaukasus og i Volgabækkenet, og muligvis også i Sibirien.«

» – Spredningen af 'Euromaidan'-teknikker til større russiske byer, især i konstituerende territorier i den Russiske Føderation, som er etnisk definerede.«

» – Udvisning af den Russisk Ortodokse Kirke fra Ukraine, ledsaget af beslaglæggelse ved magt af kirker og klostre, som vil resultere i en yderligere nedgang i autoriteten af både ROK og den eksekutive gren af regeringen inden for det russiske samfund.«

» – Lancering af sagsanlæg mod Gazprom, Rosneft og deres direktører, og med den nye, ukrainske regering, der også lægger sag an mod Rusland ved vestligt sponsorerede, internationale domstole under diverse påskud.«

»Katastrofalt for Ruslands fremtid«

Under det sidste afsnit, »Hvad skal Rusland gøre?«, erklærer forfatterne: »Vi anser den situation, der er ved at formes i Ukraine, for at være katastrofal for Ruslands fremtid og hele post-Sovjet-området.« Blandt de forholdsregler, som de foreslår, at russiske politiske ledere tager »inden for rammerne af international lov«, er de følgende:

» – en officiel ideologisk evaluering af det snigende kup som værende fascistisk og nazistisk, og som krænker alle de i Ukraine boende folkeslags og etniske gruppers rettigheder;«

» – en appel til de russiske og ukrainske folkeslag om af al kraft at gøre modstand mod den fascistiske pest, der er i færd

med at tage magten i Kiev, og at bringe brede lag af befolkningen ind i den politiske proces;«

» – direkte social og økonomisk assistance til alle regionerne i det sydlige og østlige Ukraine gennem lanceringen af bilaterale programmer og ved at holde gaspriserne for ukrainske kunder lave, alt imens yderligere direkte lån til den ukrainske regering tilbageholdes;«

» – en opfordring til alle russiske borgere om at kontakte deres slægtninge og venner i Ukraine for at mobilisere dem til at gå med i en åben politisk proces imod Maidan, som er i færd med at føre til en fremtidig krig med brodermord;«

» – lanceringen af en bred kampagne på nationale Tv-kanaler for at støtte den ukrainske befolkning og afsløre det fascistiske indhold af det kup, som er i gang, så vel som de vanskelige økonomiske konsekvenser for Ukraine, især for dets østlige og sydlige regioner;«

» – en åben erklæring til verdenssamfundet angående det uacceptable for Rusland i skabelsen af en fascistisk, anti-semitisk stat tæt på vore grænser, såvel som fremlæggelsen af sådanne erklæringer i FN og i andre internationale organisationer;«

» – en appel fra den Russiske Føderations Regering, under det nuværende gyldige Budapest-Memorandum om Ukraines Suverænitet, dateret 5. december 1994 (Artikel 6), til regeringerne i Ukraine, USA og Storbritannien, med en resolut protest imod USA's indblanding i Ukraines interne affærer og med krav om indkaldelse til en konference for parterne i Budapest-Memorandaet i forbindelse med situationen, der involverer politisk aggression og forholdsregler til 'økonomisk tvang, der har til formål at underkaste Ukraines udøvelse af de rettigheder, der er iboende landets suverænitet, deres egne interesser'«;

» – i tilfælde af en af parternes afvisning af at deltage i en

sådan konference, bør omtalte memorandum erklæres for midlertidigt ugyldig, og Rusland bør gå i direkte forhandlinger med Washington, idet situationen med den Caribiske Krise [Missilkrisen på Cuba] fra 1962 citeres som præcedens for de aktuelle begivenheder i Ukraine, og idet Rusland foreslår USA at forhandle om udviklingen af fælles overvågning af den politiske proces og valg i Ukraine, så vel som den fælles mægling af en afgørelse af den politiske krise, der er under udvikling:«

» – et forslag til Den kinesiske Folkerepublik og andre BRICS-lande om udviklingen af planer for økonomisk assistance til Ukraine og fælles arbejde i hele det postsovjetiske område, med det formål at tøjle ethvert forsøg på [at etablere] et unilateralt, amerikansk overherredømme.«

Som afslutning skriver de: »Kun sådanne handlinger fra den russiske stat og fornuftige kræfter i det russiske og internationale samfund, sammen med vore to landes eksekutive institutioner, kan stabilisere den sociale og økonomiske situation i Ukraine og forhindre en social og politisk katastrofe i dette land.«

[1] Se Seneste Nyt 11. februar:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1408>

[2] Se artikel i EIR, 15. marts 2013: »U.S. Moves toward Nuclear First Strike Capability«
http://www.larouchepub.com/eiw/public/2013/eirv40n11-20130315/15-19_4011.pdf

LaRouche: Fjern Obama fra embedet nu for at standse nedtælling til termonuklear krig

Lyndon LaRouche, den kendte amerikanske statsmand, som har advaret om, at det britiske monarki og deres håndlanger Barack Obama har sat verden på hastekurs mod en sandsynlig termonuklear krig i løbet af de første 2-3 måneder af 2014, kommenterede i dag en strategisk evaluering af krisen i Ukraine, som er blevet fremlagt af den russiske general Leonid Ivashov, den tidligere chef for det russiske forsvarsministeriums udenrigsrelationer og nuværende præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier.

I et interview, offentliggjort 10. februar af km.ru, fordømte Ivashov USA-NATO-strategien i Ukraine og sagde, at den var baseret på »et grundigt studie i Dr. Goebbels' propaganda ... nazistisk propaganda«, der går ud på at fortælle store løgne, som dernæst vil blive brugt til at retfærdiggøre en direkte USA-NATO militær intervention i landet. »De forbereder en operation til lands og til vands ... Jeg formoder, at Udenrigsministeriet [det russiske] forstår, at vi er i krig«, erklærede Ivashov ligefremt.

LaRouche kommenterede, at når først USA og NATO gør dette, hvilket er, hvad det britiske monarki giver dem besked på at gøre, så befinder vi os i en direkte atomar konfrontation, som vi allerede nu befinder os på randen af. Jeg har skrevet om de forstærkede overvejelser af dette i mit seneste dokument, »Mind over Your Matter«, tilføjede han.

Vort svar, fortsatte LaRouche, er at få fjernet Obama nu! Hvis du bekymrer dig om menneskeheden, sørger du for, at Obama

stilles for en rigsret med det samme: få hans hånd væk fra knappen! Dette må vi sige i enhver forsamling og i alle vore medier. Obama er en krigsforbryder og oven i købet en løgner. Det er bydende nødvendigt, at han stilles for en rigsret omgående.

Alle patrioter vil reagere på denne opfordring til at træde i aktion, erklærede LaRouche. De, der ikke gør, er dumme eller forræderiske eller begge dele. Med hensyn til udenrigsminister John Kerry, så vil han følge Obama, fordi han er en opportunist og en, der kysser bagdele. Hvis man vil have Kerry til at forbedre sin opførsel, skal Obama fjernes fra embedet.

Som svar på rapporter om forsvarsminister Sergei Shoigus installeringer i Ruslands største ubådsbase i Stillehavet på Kamtjatka-halvøen »som forberedelse« til ankomsten af en ny klasse af russiske atomubåde, og rapporter om flådeminister Ray Mabus' besøg i Spanien for at »overvåge« ankomsten af USS Donald Cook, der bærer Aegis-våbensystemet, til den amerikanske base ved Rota, sagde LaRouche:

Dette er flådens del af de militære installeringer for atomkrig. Den relevante kendsgerning er, at USS Cook er der nu, ikke, at andre Aegis-krigsskibe efter planen skal ankomme senere i år og i 2015. For vi kører efter en umiddelbar tidsplan, der siger februar og senest i løbet af de første uger af marts, for denne konfrontation.

Opfordringen på en nylig anti-fascistisk demonstration i Zaporozhye til at gribe ind for at forsvare Ukraines »stabilitet og fred«, sammen med lignende rapporter fra parlamentet i Krim, betyder, at russernes hensigt signaleres på denne måde, forklarede LaRouche. Dette er deres svar; Putin har gjort det klart, at der ville komme et skift i politikken, hvis provokationerne fortsætter. Nu varmes der op. Hvad forventer man?

Det er vores job at få Obama fjernet fra embedet nu. Det er

vores job. Hvis vi gør det, så kan den sunde og fornuftige del af USA komme i gang med at arbejde. Men det skal gøres omgående.

LaRouche fortsatte: Denne nedtælling til krig er virkelighed. Det er ingen stor hemmelighed. Og drivkraften bag nedtællingen er den kendsgerning, at hele det transatlantiske finanssystem er ved at gå bankerot og står umiddelbart foran det totale sammenbrud. Systemet er ved at krakke. FDR's Glass/Steagall-politik må sættes i kraft nu, og Wall Street må ganske enkelt aflyses. Obama, som sætter sig imod Glass-Steagall, burde fyres også af den grund. Wall Street er en forræderisk faktor og bør annulleres. Annuller deres indflydelse og gå tilbage til den forfatningsmæssige fremgangsmåde med et banksystem, som Alexander Hamilton giver detaljerede anvisninger på. Hans skrifter er afgørende og har fastlagt det juridiske grundlag for et forfatningsmæssigt banksystem, hvilket er, hvad vi nu må vende tilbage til – det er løsningen. Wall Street er et instrument for forræderi, i streng forfatningsmæssig forstand, og bør ganske enkelt annulleres, sluttede LaRouche.

USA: Diplomatseminar i Washington, D.C., om truslen fra et USA-EU-NATO-støttet nazi-kup i Ukraine

Lydfilen på engelsk

Afskrift på engelsk:

THE THREAT FROM A U.S.-EU-NATO BACKED, NAZI COUP IN UKRAINE:

EITHER WE FACE EXTINCTION OR WE WIN THE COMMON AIMS OF MANKIND

Feb. 12 – Helga Zepp-LaRouche made the following keynote remarks

to a private luncheon in Washington, D.C. She was introduced by

{EIR} Washington Bureau Chief Bill Jones.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hello, good day. I would like to start with

a prognosis of my husband, Mr. LaRouche. And for those of you who know of him or who know him, I can say that Mr. LaRouche is

differentiated from other economists and statesmen through the fact that his prognoses have never been wrong, both in terms of

the prediction of the systemic collapse of the financial system,

and many other occasions. And he has recently issued the warning

that if the present policy in Ukraine by the United States, by the EU, and by NATO, is continued, that we may have a thermonuclear war by the end of February or the beginning of March.

Now, for some of you, this may sound dramatic, but the situation {is} dramatic. And just yesterday, two relevant Russian groupings, or in one case a person, and in another one a

grouping, confirmed their absolute concern that there {is} Nazi

coup in Ukraine under way. One was Gen. Leonid Ivashov, who is now with the Geopolitical Institute, who basically accused the West of using Goebbels' propaganda, that, he says that he hopes

the Foreign Ministry of Russia is already aware of the fact that

a war has started, and that the first phase of this was is an

information war by basically lying.

Now, there are a lot of lies going on: One lie is that the West, and in the United States, to my knowledge there has been one single newspaper article pointing to the fact that the so-called opposition in Ukraine, is made of, largely and dominated in terms of its violent aspects, by Nazi groups, people who openly refer to Stepan Bandera, the Nazi collaborator

in the '40s who helped to prepare the invasion in Ukraine, and such people as the Svoboda party and other groupings, right-wing

extremist groupings openly follow this tradition.

Now, why is it that the West, at least in the United States, is portraying this opposition as something completely different,

a freedom-loving people, who want to join democracy, who want to

join the European Union, and where an evil dictator, Yanukovich,

who is sympathetic to an even more evil dictator, Putin, are trying to prevent these peace-loving people from joining democracy and the West? That is the picture which you hear.

Why

are they not telling the truth! That these people have committed

violence, they have thrown molotov cocktails, they have occupied

a ministry, they have organized violent takeovers throughout the

whole country, they are wearing openly Nazi symbols, they have swastikas in their logo; and you know, I wrote recently an article, if the same thing would happen, I said, if the same thing would happen in Berlin, and the NPD, which is the neo-Nazi

party there, would occupy a ministry, would have violent demonstrations in front of the Chancellor's office, organize militant takeovers throughout the whole country, what would

the

police do? They would smash it, and try to calm it down. So why

is there such a lying presentation of this?

Now, this has to be seen in the context of the effort to continue the NATO East expansion which started immediately after

the collapse of the Soviet Union. When the Soviet Union collapsed, between 1989 and '91, basically, there was an agreement probably between Mr. Gorbachov and Mr. Kohl and Mr. Genscher, that there would be never an eastward expansion of NATO, and there would be never foreign troops east of the Elbe.

Then in 1994, there was another agreement, that basically in the Budapest Memorandum signed between the United States, Great

Britain, and Russia, that the territory of Ukraine would be guaranteed by these three nations, and that basically, if there

would be a threat to either the security of the country, that both would come and protect it, {and} there would be no economic coercion.

Well, all of these have clearly been violated. Now, how was this recent development triggered? End of November, when at the

EU summit in Vilnius, all of a sudden, Yanukovych in the last minute refused to sign the EU Association Agreement. Now, it is

very likely, almost certain, that one part of that agreement included a military part, whereby in the medium term, NATO would

have had access to the territory of Ukraine, and that was one of

the reasons why it became very clear that for Ukraine to sign the

EU Association Agreement would have been practically suicide:

First of all, it would have destroyed the Ukraine economy and turned Ukraine very quickly into the new Greece, eastward, west of the Russian border; because contrary to the mythologies, the EU is not in tremendous condition. The EU is disintegrating. There is a very great likelihood that the EU may not outlive this present year of 2014.

Now, what then happened was a provocation, where these elements, which according to President Putin had been prepared for the Presidential election in 2015 were activated. And you know, this is not just a sudden eruption, but one has to see that the whole eastward extension of NATO really started with the collapse of the Soviet Union, when you had in the United States, existence in power of the neo-cons around Bush Sr.; and the neo-cons had the New American Century doctrine, which was the idea that, instead of using the historic opportunity which the collapse of communism had represented, because there was no more enemy and it would have been very easy to establish a peace order for the 21st century. Instead, Bush Sr., and Margaret Thatcher, and also Mitterrand decided to go in a different direction, and especially between Bush Sr. and Margaret Thatcher, they decided to build a new empire based on the special relationship between the United States and Great Britain, and go for a policy of regime change, practically against every country which would oppose that.

Now, in that context, in Ukraine, there developed 2,200 NGOs, who built networks of anti-Russian conviction, people

who

would in part be activists and just paid, like in Maidan, most people get paid \$50 a day plus food for their demonstrations, and

others who are just full of illusion. Naturally, if you have young people who are hedonistic and you promise them freedom, then you can build up networks. So over 22 years, these anti-Russian networks have been built up, and basically at the same time, you had the eastward extension of NATO and also the EU, which have become more and more integrated and identical. And you have to see that what is now the danger: You have a situation where Ukraine as a result of this, is almost at civil

war, and there can be a debate if the civil war has already erupted. Now, the Izborsk Club, which is a group of influential

intellectuals just issued yesterday, a memorandum where they said

that the aim is very clearly, to get rid of Yanukovich, to put Tymoshenko or Klitschko into office based on a right-wing extremist coalition, drive out the Russians from Sevastopol, deny

them access to the Black Sea, and basically have then a continuation of that: Destroy the industry in the eastern parts

of Ukraine which are linked to the military-industry complex of

Russia, and then carry out the Maidan tactic into Russian cities,

and eventually get rid of Putin.

Now, it is very clear that this is an unacceptable situation for Russia, because you have to see that this part of the military deployments. The U.S. missile defense system in Poland,

in Romania, and two days ago, the deployment of the {USS Donald

Cook} Aegis destroyer is part of a missile defense system

where

Russia has declared many times that it is {not} acceptable for them, because the aim is obviously not some missiles in Iran, but

the very position where this missile defense system is, it's aimed to take out the second-strike capability of Russia. And they have declared they will not allow that this U.S. missile defense system is being built beyond a certain point, because Russia would become indefensible after that situation.

So therefore, we are looking at a situation in the short term of a Russian counter-reaction. There are some people in military circles in Western Europe who think that you may look at

a replay of what happened in at the end of the Beijing Olympic Games, that after the Sochi Olympic Games are over, that a Russian reaction could be like in Ossetia in 2008. I would not count on such timetables, because the situation is – you know, we are on the verge of World War III, right now, and it could happen much, much earlier.

In addition to the U.S. missile defense system, is the Prompt Global Strike doctrine, which is a doctrine which is basically using traditional ICBM missiles, but with non-nuclear

weapons, also supposedly to be able to take out the second-strike

capability. And you have to also take into account that the "Asia pivot" policy, the so-called Air-Sea Battle doctrine against China, is characterized by the same illusion and utopian

idea that you can take out the second-strike capability of China.

Now, China has made very clear that they will not capitulate. In October, on one Monday, all the Chinese publications published maps where they pointed to the fact that

they have 70 strategic submarines in the Pacific off the West Coast of the United States, and they could hit the entire West

Coast with nuclear weapons as a second strike, and they have maps

where you can see the radioactive fallout going all the way to Chicago, and then, how you would have a second line going over the North Pole, hitting the East Coast.

Similarly, the Russian joint chiefs of staff had a conference in Moscow, I think it was almost two years ago, where

they showed video animations, where they show that the U.S. missile defense system is targetting Russian capabilities and why

they can not accept that. And even the Chief of Staff General Markarov at that point said that the Russians may be forced to go

into a first strike, when it becomes clear that if they wait any

longer their position becomes indefensible.

So therefore, when my husband says that we are looking at the short-term confrontation and that we must change the agenda,

I mean, all the evidence points to the fact that this is under way. And the fortunate publication of the YouTube discussion between Assistant Secretary of State Victoria Nuland and the Ambassador Pyatt, there was a big hoopla about it, naturally, and

the Western media immediately tried to play it down and say, "Oh,

she's used to this profane language." Now, I'm not interested in

the sexual preferences of Mrs. Nuland, but what I'm very interested in, is what it really refers to, namely, that this is

a total interference into the internal affairs of Ukraine, it shows that they are managing {by the minute} how this process goes, and it is a total, total violation of every form of international treaties and diplomacy.

And it is not a surprise, because, if you look at the career

of Mrs. Nuland: First of all, she is married to Robert Kagan, who is an arch-neo-con. He was in the Old Bush administration, and one of the authors designing this idea of NATO eastward extension and encirclement of Russia and China. So that she would then basically be in Kiev, or wherever this phone call was made, and was caught, and then, there was a complete cover-up, and that there is absolutely {no} mentioning of the true Nazi character of coup in Ukraine is really absolutely incredible.

Now, I think that the immediate danger is not just in this long-term preparation, but it has to do with the fact that the Western trans-Atlantic financial system is about to blow. I think that the only reason why, after the collapse of Lehman Brothers in 2008, the system didn't go bankrupt, was because all the major central banks decided to go for quantitative easing, to print money, to do what the Reichsbank did between 1919 and 1923, just to print money. And at the same, go for bailouts, and they realize this is now not enough, so they have the mechanism of "bail-in," which we have seen in the Cyprus model which means the expropriation of people who have savings accounts above EU100,000, but if it comes to a crash, it would be even worse. Now, all this money printing, naturally, has the danger of hyperinflation, which is already building up in a gigantic bubble. And that is why there has been since a long time, a debate in the Fed and other places, about the need to reverse that. And there was a general recognition that you can not reverse it, because if you start to take the liquidity out of this bubble, the danger is that it busts.

Now, in the recent period, Mr. Bernanke decided to go for

the so-called "tapering," meaning to reduce the liquidity injection from \$85 billion a month, to first, \$75 billion, and now \$65, but, exactly as was to be expected, this has already shown tremendous reactions by the collapse of the currencies of

the so-called "emerging markets," and capital flight out of these

countries. And the BIS recently put out a statement that they are totally against this "tapering" of the Fed, because it involves the danger of a catastrophic development, meaning a blowout of the system.

Now, we are on the verge of such a blowout and that collapse of the financial system is what decides the speed of this adventure towards Russia.

So, I think what we need to do, is first of all, and one of the reasons why we have this luncheon, we have also prepared written materials for you, I think it is {extremely} important that the character of the coup in Ukraine is made known.

Fortunately, there were some papers in Germany by now, the {Guardian}, also {Time} magazine, {Stern} and others, published

the Nazi character, even so in much too mild fashion. But it must

become known: This is a Nazi coup, and this is the danger to world peace!

Then, in addition to that, we are working very hard, my husband in particular, to try every possible to get patriots of

the United States to return the United States back to its Constitution. And that is for me not to comment on, but there is

a big effort by American patriots to do exactly that.

But I think internationally, it is extremely clear, if we continue on the present course of action, you know, the extreme

financial free-market economy which has led to a situation where

the gap between rich and poor has become intolerable! Recently a report was published that 85 individuals own as much as 3.5 {billion} people! Entire regions of the world are dying; Africa is dying, many other places are in a terrible condition. If you take the entire region from Afghanistan, Pakistan, to Syria, to North Africa, to Central Africa, this is a region which is in {total} chaos. The policy of regime-change in Iraq, in Libya, in Syria, has created Hell on Earth: This area is dominated by terrorists, by people who are receiving their money from the money laundering from the drug production in Afghanistan, which has increased by 40 times since NATO has moved into Afghanistan 12 years ago, this is what sponsors the terrorism, this was what was responsible for the terrorism in Volgograd. So I can give you many more aspects, but one thing is very clear: If we continue on the present course, the likelihood that human civilization will not exist beyond next month is very high. And we must have a dramatic, dramatic change of the paradigm: There is {no reason} why we can not have an international security agreement, including Russia, including China, in which the United States would cooperate in joint missile defense, with Russia, China, the Europeans, where we would concentrate on the common aims of mankind, such as defense of the planet against asteroids, comets, and other objects. There are many issues where mankind {must work together} if

we are not going to make ourselves extinct, and it is the question, do we have enough people who have the intelligence and the morality to recognize that in time, so that we can avoid a human catastrophe, and possibly the extinction of civilization?
[applause]

Ruslands gen. Ivashov:

»Jeg formoder, at Udenrigsministeriet forstår, vi er i krig«

I et interview publiceret 10. februar af km.ru, udstedte gen. Leonid Ivashov, den tidl. chef for udenrigsrelationer i det russiske Forsvarsministerium og nuværende præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, en skarp advarsel om karakteren af den strategiske krise, der er under udfoldelse i Ukraine:

»De [embedsmænd fra Den europæiske Union og den amerikanske udenrigsminister John Kerry] har tilsyneladende fuldt ud forpligtet sig, og er fortsat forpligtet, til et dybtgående og grundigt studie af Dr. Goebbels' doktrin ... De fremlægger alting baglæns i forhold til virkeligheden. Det er en af de opskrifter, som nazi-propagandaen anvendte med størst held: ... De anklager den part, der forsvarer sig, for aggression. Det, vi ser i Ukraine og i Syrien, er et vestligt projekt, en ny slags krig: begge steder ser man en tydelig anti-russisk fremgangsmåde, og som det er almindelig kendt, så begynder

krige i dag med psykologisk krigsførelse og informationskrigsførelse ... «

»Jeg formoder, at Udenrigsministeriet forstår, at vi er i krig, og at krige har deres egne love ... Efter informationskrigen forbereder de en krig til lands og til vands i Ukraine. Kerry og Obama opmuntrer i Kiev til det, de undertrykker hårdt i deres land. Europæiske ledere bryder uautoriserede demonstrationer med brandslanger og kaster demonstranter i fængsel, hvorimod de i Ukraines tilfælde gør det stik modsatte, og oven i købet truer Rusland. Logisk set er dette en del af en informationskrig.«

»Husk på, at, under dække af informationshurlumhejet, er amerikanske skibe ved at sejle ind i Sortehavet, dvs. nær Ukraine. De sender marinesoldater, og de er også begyndt at udstationere flere tanks i Europa ... Efter informationskrigen forbereder de en operation til lands og til vands. Muligvis også i luften.«

»Scenariet kunne være det følgende: driv Ukraine frem til et sammenbrudspunkt, skyd hele skylden på Janukovitj og Rusland, for derefter at sige, at NATO simpelt hen ikke bare kan se på, og så sende sine tropper ind for at genoprette orden. Dernæst vil en overgangsregering blive dannet, som det skete i Irak og Kosova, og NATO ville overtage kontrollen over det hele. Den historiske erfaring viser, at vi før har gennemlevet lignende situationer. Men før dette, bliver de nødt til at retfærdiggøre aggressionen med informationskrig ... «

»De har ikke engang lært [oppositionslederne] Klitchko, Yetsenyuk og Tyahnybok at køre en effektiv regering. Hovedsagen er, at de tager magten og ødelægger den ukrainske stat.«

Gen. Ivashov har været en aktiv deltager i Ruslands i stigende grad indflydelsesrige Izborsk Clubs gruppe af intellektuelle og er medforfatter af dens hvidbog om militærstrategi fra

begyndelsen af 2013.

(Se artiklen »U.S. Moves toward Nuclear First Strike Capability« af Carl Osgood og Rachel Douglas, EIR, 15. marts 2013,

http://www.larouche.com/other/2013/4011nuke_first_strike.html.)